

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rode, Edith.

Sejren : Skuespil i fire Akter.

København ; Kristiania : Gyldendal, 1913

157 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

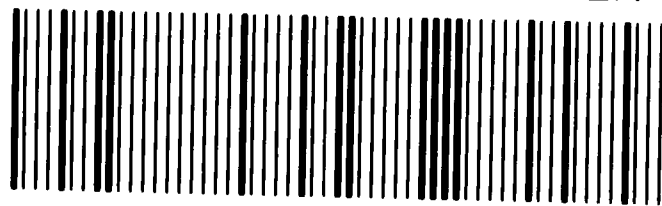
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

55, - 198

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021307824

Edith Rode
SEJREN

Skuespil i fire Akter

14. 1187

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG • MCMXIII

S E J R E N

EDITH RODE

FØDT NEBELONG

MISSE WICHMANN. Et Tids-
billede. 1901.

MAJA ENGELL. 1901.

GOLD. 1902.

TILFREDSE HJERTER. 1905.

KVINDE. Fortælling. 1908.

AF KUNDSKABENS TRÆ.
1912.

EDITH RODE

SEJRE N

SKUESPIL I FIRE AKTER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK
FORLAG - KØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXIII

Copyright 1913
by
Edith Rode

FR. BAGGES KGL. HOFBOGTRYKKERI
KØBENHAVN

PERSONER

Departementschef JASTRUP

Fru ILSE JASTRUP

Ingeniør ERIK JUNGER

Fru MAGGI JUNGER

Ingeniør BREDO BRORSON

Fru BRORSON

En Pige hos Departementschefen

To Damer

To Herrer

FØRSTE AKT

Halvt Dagligstue, halvt Arbejdsværelse hos JUNGERS. I Forgrunden til venstre Bord med Blomster og enkelte Bøger, deromkring Stole og Lænestole. Til højre JUNGERS Arbejdsbord, der staar ud fra et Vindu. Dør til Spisestuen til venstre. Dør til Entré og øvrige Lejlighed til højre. Mellem Dørene Konsol med Kandelabre og Spejl. MAGGI staar med Hænderne støttet mod Konsollen og spejler sig.

JUNGER

(ind i Skjorteærmer, han er pukkelrygget, men af et meget distingueret Udseende)

Hør lidt, Mammi! (hun vender sig om) Er du ikke rask? Du har vel ikke overanstrengt dig? Du er saa bleg.

MAGGI

Det er den sorte Kjole. Sort gør bleg.

JUNGER

Naa — Jamen du er virkelig paafaldende bleg. Er der noget i Vejen? (smiler pludseligt) For du har vel ikke Hjertebanken, fordi du skal træffe — — fordi du skal se Brorson?

MAGGI

Ham har jeg set før.

JUNGER

Ja set! Men du har da ikke været i Stue med ham siden — — Eller du har maaske truffet sammen med ham hos Jastrups — ? men jeg mener — —

MAGGI

Jeg har ikke truffet ham hos Jastrups. Og jeg har heller ikke nogen Slags Hjertebanken.

JUNGER

Nej, det var selvfølgelig bare min Spøg. Hvis jeg havde troet det, havde jeg selvfølgelig ikke bedt ham — — Hvad det var, jeg vilde sagt — — ? Jo, jeg vilde bede dig om ikke at tale om min Baad til din Onkel, lov mig det, Mammi.

MAGGI

Hvorfor ikke.

JUNGER

Naar du véd, at det piner mig. Det er mig modbydeligt at gaa Bagveje.

MAGGI

Det er ikke Bagveje. Alle andre Mennesker benytter altid alle Midler til at komme frem, kun

du holder dig tilbage. Det er misforstaaet Finfølelse — jo, det kan ikke nytte Erik — det er misforstaaet!

JUNGER

(lidt irriteret)

Du er ikke til at tale med paa det Punkt, Mammi — du som dog ellers har en saa udpræget Retfærdighedssans — (smiler og stryger hende over Armen) Paa det ene Punkt er du utilregnelig. Naar det gælder min Ærgerrighed bliver du en Løvinde.

MAGGI

(stædigt)

Slet ikke. Det er slet ikke din Ærgerrighed! Men hvorfor skal du, bare fordi du er hæderligere end de andre, skubbes til Side.

JUNGER

(stadig lidt irriteret)

Der er ikke Tale om at blive skubbet til Side. Jeg bliver ikke skubbet til Side, og jeg lader mig ikke skubbe til Side. — Noget andet er, at jeg ikke har Lyst til at blive pousseret frem, fordi min Kone tilfældigvis er Niece af Departementschefen.

MAGGI

(heftigt)

Du har arbejdet lige saa længe paa din Baad, som Bredo Brorson paa sin.

JUNGER

(roligt)

Det har jeg. Eftersom vi begyndte paa samme Tid og arbejdede sammen i Begyndelsen.

MAGGI

(kort)

Naa ja! Hvorfor skal han saa komme først?

JUNGER

Komme først? Jamen Herregud, naar han nu er kommet først.

MAGGI

(heftigt)

Ja, af den lumpne Grund, at han har en rig Far.

JUNGER

(roligt)

Den Grund er saamænd ikke det mindste lumpen. Ikke det mindste. Jeg vilde have sagt Tak til, hvis nogen havde stukket Penge i min.

MAGGI

Jamen, det er der ingen, der har!

JUNGER

Nej —

MAGGI

Og derfor er Bredo Brorson kommet først! Og derfor er der ikke noget ondt i, hvis jeg kan faa Onkel til at gøre sin Indflydelse gældende, bare saavidt, at Staten ikke køber hans Baad, førend de har set din!

JUNGER

Du er mig for spidsfindig, Mammi. Jeg forstaar dig ikke — det ligner dig ikke. Men kan det ikke være nok, at jeg ikke ønsker det?

ILSE

(hurtigt og optaget ind)

Goddag, Goddag, Erik! Gud, hvor I ser ud, som om I stod og havde et Opgør! Du er i Skjorteærmer endnu, at du ved det! Men der er ogsaa rigelig Tid, jeg rendte bare herover for at sludre lidt med Mammi, til de andre kommer. Chefen kommer om lidt.

JUNGER

(ser ned ad sin mangelfulde Paaklædning)

Undskyld. (gaar)

ILSE

(slaar Hænderne sammen)

Gud, hvor jeg er spændt! Gud, hvor *er* jeg spændt! Men hvor du er bleg, Mammi — forfærdelig bleg!

MAGGI

Det er Kjolen — sort gør bleg.

ILSE

Er det Kjolen? Ha! Jeg maa le. At du ikke skammer dig for at sige, at det er Kjolen! Det er fordi du skal se Bredo, er det.

MAGGI

(kort)

Jeg har set ham før.

ILSE

Set ham! Ja. Men du har ikke truffet ham, du har ikke talt med ham, siden — siden — —. Og Gud hvor det er et henrivende—mandfolkeagtigt—dejligt—idiotisk Indfald af Erik, at forlange, at du skulde invitere ham!

MAGGI

(roligt)

Han forlangte det ikke, han henstillede det til mig. Der er aldeles ikke noget mærkeligt i det, din Fantasi løber løbsk! — Den ældgamle Historie kan ikke genere nogen.

ILSE

Aah, Mammi! Du er den mest fuldkomne Hyk-

ler! Jeg tør sværge ved, jeg ved ikke hvad, paa, at I var forlovede!

MAGGI
(lidt spodsk)

Tror du?

ILSE

Ja, det ved Gud I var! Men jeg ved meget godt, at du meget hurtigt gav ham Løbepas og forlovede dig med Erik!

MAGGI
(stadig lidt spodsk)

Naa ja — saa har Erik jo i altfald ingen Grund til at bære Nag.

ILSE

Nej, hvem siger, han skulde bære Nag — ? Men ligefrem invitere ham —

MAGGI

Det er ikke det mindste mærkeligt. De har i lange Tider truffet hinanden dagligt paa Værftet — desuden er de gamle Venner.

ILSE

Gud ja, det ved jeg da. Erik forguede jo Bredo dengang — før de blev Rivaler altsaa.

MAGGI

(køligt)

Erik *forgudede* ham aldeles ikke. Erik forguder overhovedet ikke nogen. Det er han altfor ligevægtig til.

ILSE

Gudbevares! Det er der jo da ikke noget ondt i! Aa Mammi, at du gider staa der, og lade som du er ligeglad, naar du er kridhvid i Ansigtet.

MAGGI

(fører begge Hænder op til sine Kinder og gnider dem lidt)

Det er af en helt anden Grund, hvis jeg virkelig er bleg. (heftigt) Jeg ved, hvad det betyder for Erik, hvis Staten køber Bredos Baad. Erik har i aarevis beskæftiget sig med at finde en brugbar Type for en dynamisk Undervandsbaad — i aarevis.

ILSE

(ler)

Jamen, han har jo ikke fundet den!

MAGGI

(heftigt)

Tal dog ikke om Ting, som du ikke ved noget om! (roligere) De kunde jo da i det mindste vente at se Tiden an.

ILSE

Det vilde da være uretfærdigt mod Bredo, naar han nu *er* kommet først.

MAGGI

Hvad saa! Hvis Onkel bare vilde — saa —

ILSE

Han siger, at han har ingen Indflydelse — i Virkeligheden —

(MAGGI gør en afkræftende Bevægelse)

ILSE

Desuden har han altid haft en stor Svaghed for Bredo. Ligesom vi andre. (Ier pludseligt) Ved du, hvad Bredo svarede, da jeg spurgte ham, om han ikke syntes, det var underligt, at du kunde invitere ham? han svarede, at det var underligere, at du havde kunnet undvære ham saa længe.

(Pause)

ILSE

(angerfuldt)

Uf, det var dumt af mig at gentage det Vrøvl! Han sagde det, bare for at jeg skulde gentage det, bare for Spøg. Han lo selv.

(Pause)

MAGGI

(alvorligt)

Tror du — *for Alvor* mener jeg — at han betyder noget for mig? Tror du, at jeg vilde have samtykket i at se ham her i mit eget Hus, hvis jeg ikke vidste, at den gamle Historie var død og begravet for længe siden?

ILSE

(usikkert)

Nej, — naturligvis vilde du ikke det.

MAGGI

Du som kender Eriks og mit Forhold —

ILSE

(hurtigt)

Ja — I har det brilliant sammen — brilliant, det ved jeg! Men derfor kan man da godt — — jeg mener — sine *Tanker* er man da ikke Herre over.

MAGGI

(hovmodigt)

Jo. — Desuden kan man jo blot sammenligne Erik og Bredo Brorson for at sige sig selv — —

ILSE

Nej, hør ved du nu hvad, lille Mammi! Skal vi

nu ikke være Mennesker? Med al Respekt for Erik — jeg ved, at han er et Mønster — men Bredo behøver ikke at trække det korteste Straa ved Sammenligning med nogen anden Mand — min egen ikke undtagen! Og det ved du ogsaa meget godt!

MAGGI

(koldt og stædigt)

Nej. Jeg forstaar det ikke.

ILSE

(maliciøst)

Men hvorfor vil du da forny jeres Bekendtskab, naar du hader ham saa grundigt!

MAGGI

Jeg *hader* ham ikke — (smilende) Jeg *kender* ham bare.

ILSE

(med en utaalmodig Haandbevægelse)

Aah, Mammi! — Hvordan du har det nu, ved jeg naturligvis ikke, men dengang — — du var saa forelsket i ham som — som — —

MAGGI

Nej, jeg har aldrig været forelsket i ham.

Edith Rode: Sejren.

ILSE

(ser forbavset paa hende)

Godt, saa siger vi det! — Men selv efter at jeres kortvarige — Forlovelse — eller Forbindelse — eller hvad du nu vil kalde det, var forbi, og du var saa uheldig at træffe hans Overfrakke i vores Entrée, kom du saadan til at ryste, at jeg ikke turde lade dig gaa ned ad Trapperne alene.

MAGGI

(smiler spotsk)

Og det skal straks kaldes »elske«, hver Gang en Smule Kvindfolk faar sine Nerver rystede?

ILSE

Ja, hvorfor ryster Kvindfolkets Nerver.

MAGGI

(strækker sig lidt)

Bredo Brorson laver Sensation — det kildrer Nerverne, naar man er meget ung — (heftigere) Det var Erik, der var forelsket i mig, godt! saa maatte Bredo absolut have mig! Saadan er hans Venskab, og saadan er hans Kærlighed, og saadan er han helt igennem.

JUNGER

(ind)

Se saa! — Giver du mig en Blomst til mit Knap-

hul, Mammi? — Tak. — Skal vi ikke sætte os ned, vi staar saa løjerligt lige op og ned. (ler lidt) Som om vi vare til Hoffest. Tag Plads, Ilse — hvis du tør for din Kjole — du er forfærdelig fin — og saa tør Damer aldrig sidde ned — hvem er dit Offer?

ILSE
(forbavset)

Siger du ligefrem Komplimenter. Gud, hvor du saa maa være i godt Humør! — Synes du, jeg er fin. Det glæder mig. Saa skal jeg faa Bredo til at gøre Kur til mig, det ærgrer hans Kone!

JUNGER
(smiler)

Hvorfor vil du ærgre Thea.

ILSE
(forbavset)

»Thea« — er du paa »Thea« med hende? Kender du hende? (spydigt) Jeg troede, at jeg var den eneste af jer, der havde den Ære — —

JUNGER

Naa, kender — nej, nu kender jeg hende ikke — men i sin Tid — før Bredo og jeg — jeg har kendt hende som ung.

ILSE

Da hun stod i Bagerbutik?

JUNGER

(smiler)

Ja, da hun stod i Bagerbutik.

(Pause)

MAGGI

(pludselig)

Jeg kender ogsaa Fru Brorson.

BEGGE

Kender du hende?

MAGGI

Ja. — Ja, jeg synes det er underligt at lade være med at sige det, naar hun dog nu om lidt kommer i vores Hus.

JUNGER

(forbavset)

Ja, hvorfor skulde du lade være at sige det?

ILSE

Har hun gjort Visit?

MAGGI

(svarer JUNGER)

Jo — fordi — det var oprindeligt en Hemmelighed — hun bad mig i sin Tid lade være med at sige det.

JUNGER

I sin Tid — — ?

MAGGI

(søger efter Ord)

Ja — — dengang — altsaa — — —

ILSE .

(ler pludseligt)

Da vel ikke fra den Gang, hun stod i Bagerbutik?

MAGGI

Jo.

JUNGER

Naa, du kender hende fra Butikken?

MAGGI

Nej — Jeg kender hende fra — — hun kom op til mig en Dag — —

JUNGER

(i dybeste Forbavselse)

Hvad i Alverden vilde hun?

MAGGI

(ser et Øjeblik roligt paa ham)

Hun vilde fortælle mig, at hun var Bredo Bror-
sons — Veninde!

ILSE

(overrumplet)

Vilde hun fortælle dig — — hvorfor vilde hun
fortælle dig det?

MAGGI

Fordi hun havde hørt — — fordi hun var bange
for — — hun var bange for, at han stod i Be-
greb med at gifte sig — med en anden.

(Pause)

JUNGER

(roligt)

Det har du aldrig fortalt mig — (rejser sig og
gaar lidt frem og tilbage)

MAGGI

Hun bad mig om at lade være — — jeg be-
tragtede det som hendes Hemmelighed, ikke som
min.

JUNGER

(staar et Øjeblik stille)

Naturligvis — — selvfølgelig mener jeg. (gaar
ud af Døren til venstre)

ILSE

(med opspilede Øjne)

Mammi! Er du gaaet fra Forstanden.

MAGGI

Jeg?

ILSE

At fortælle Erik det, ligesom han venter Bredo!

MAGGI

Det? Hvad taler du om?

ILSE

Nu forstaar — — nu forstaar han jo, hvorfor du brød med Bredo.

MAGGI

(roligt, lidt spørgende)

Ja — ?

ILSE

Nu forstaar han — at det ikke var for hans Skyld.

MAGGI

(roligt smilende)

Det har Erik aldrig troet.

ILSE

(utaalmodigt)

Aa, saadan noget tror man da. Og Erik troede det. Jeg saa det paa ham. Derfor bar han ikke Nag til Bredo, derfor har han rakt Haanden til Forsoning!

MAGGI

(uroligt og stædigt)

Det har Erik aldrig troet! — Det har jeg aldrig sagt. Jeg behøver ikke at lyve, jeg har ingenting at skjule.

ILSE

(himlende)

Og for *hendes* Skyld — for hendes Skyld, gav du Slip paa Bredo. — Var du skinsyg — ? Var det af Skinsyge?

MAGGI

(heftigt)

Nej! — det var ikke det. — Det var heller ikke saaret Forfængelighed. Det var — det var noget andet — Modbydelighed — Lede. —

ILSE

Jamen Herregud — det var vel ikke andet end et lille Pigebarn, som han ikke kunde blive af med — det hele var maaske ingenting.

MAGGI

(heftigt)

Ingenting! — (roligere) Nej, for Bredo Brorson var det ingenting — en Løgn mere — en Ting at prale af — andet ikke!

ILSE

(nysgerrigt)

Jamen, hvad sagde hun da — og hvad svarede du — det har da været frygteligt pinligt!

MAGGI

Aah nej — det var ikke saa slemt (staar lidt tankefuldt) jeg aandede lettere, da jeg havde en rigtig Grund, en rimelig Grund, for mig selv — til at bryde. For jeg forstod godt — med det samme — at det var ikke for hendes Skyld. Men for min — min.

ILSE

Jamen, hvad sagde hun — hvad sagde hun til dig.

MAGGI

(med en utaalmelig Bevægelse)

Hun sagde, at hun havde kendt Bredo længe, og at hun vidste, at han havde forlovet sig med mig, og at han ogsaa i Øjeblikket var forelsket i mig, men at det havde han været saa tit — og

bestandig var han vendt tilbage til hende — og at han var saa »sød« og »kær« — — og at han altsaa ikke havde forladt hende helt denne Gang heller — og saa videre — du kan tænke dig til Resten.

ILSE

Ja, det ved Gud, jeg kan! Saa sagde du, at du vilde betænke dig — og saa tudbrølede du en hel Nat og skrev den næste Dag et sentimentalt Brev til hende, hvori du afstod hende din Ret — — Aah, Gud, sikken en vanvittig Historie!

MAGGI

(koldt)

Nej! Det gik meget hurtigere.

ILSE

Du forærede hende maaske Bredo paa staaende Fod.

MAGGI

Ja, lige med det samme.

ILSE

(med himmelvendte Øjne)

Og om hende siger han, at hun er det uskadeligste Menneske paa Jorden!

MAGGI

(med kold Spot)

Er det om sin Kone, han udtaler sig saa enthousiastisk?

ILSE

Ja, Herregud, hvad — ? Han tager det ikke saa højtideligt. De lever vist meget fornuftigt sammen. Hun blander sig ikke i hans Sager, han har indrettet sig som Ungkarl — de kommer vist meget godt ud af det sammen — men man ser dem da aldrig sammen. Jamen Mammi! Hun kommer jo her i Aften!

MAGGI

Ja.

ILSE

Hvorfor dog?

MAGGI

(koldt)

Hvorfor? Naar vi ønsker, at se Brorson, kan vi dog ikke undlade at invitere hans Kone. Det har vi jo desuden ingen Grund til.

ILSE

Jamen jo, — jeg mener bare — det er underligt, at hun har taget imod den Indbydelse,

MAGGI

Fru Brorson og jeg har intet udestaaende —
tvertimod.

ILSE

(ironisk)

I er maaske Veninder?

MAGGI

Jeg bilder mig i hvert Tilfælde ind, at vi har
mere Sympathi end Antipathi for hinanden.

ILSE

Jamen, hvordan *er* hun da egentlig?

MAGGI

Sikkert klogere end hendes Mand tror.

ILSE

Hvad mener du med det?

MAGGI

Jeg mener, at hun viste et temmeligt nøje
Kendskab til hans Karakter — hun sagde blandt
andet, at da han nu engang havde forlovet sig,
vilde Tanken om Giftermaal ikke ligge ham saa

fjernt (ser smilende paa Ilse) Hun lagde ikke Skjul paa, at hun troede, han først vilde fri til *dig*.

ILSE

(rejser sig halvt op)

Til *mig*!

MAGGI

(smilende)

Og det slog vist meget rigtigt til? Gjorde det ikke?

ILSE

(sætter sig igen)

Jo—o — paa en Maade — men det kunde da virkelig ikke falde mig ind at tage det alvorligt!

MAGGI

Nej, det var netop, hvad hun mente. Hun troede, at du vilde tage det som et Forsøg paa at op-hidse *mig*.

ILSE

Ja, det var det naturligvis ogsaa.

MAGGI

Der kan du se! Hun havde Ret! Og saa mente hun, at naar *det* var slaaet fejl, vilde *hendes* Chance komme.

ILSE

Sikken en lille udspekuleret Djævel!

MAGGI

(smiler)

Hun led maaske ikke af slet saa megen Følsomhed, som hun selv troede, men til Gengæld var der intet i Vejen med hendes Forstand.

ILSE

(lidt spotsk)

Og for hendes Skyld lod du Bredo løbe?

MAGGI

Nej, for min egen.

ILSE

Det var lovlig naivt, Mammi!

MAGGI

(køligt)

Jeg har ikke fortrudt det.

ILSE

(utaalmodigt)

Nej, selvfølgelig ikke — jeg mener, det skulde

vist ingen Tortur faa ud af dig i hvert Tilfælde
— Nej, hvem skulde have troet, at Fru Brorson
— siger du ligefrem, at du synes om hende?

MAGGI

Ja, jeg synes meget godt om hende, jeg har truffet hende af og til senere — i Butikker og engang i en Sporvogn — ja, jeg synes i Grunden meget godt om hende — det er maaske ikke netop min Type, men hun er ikke uden Værdighed, og saa vidt jeg kan skønne, er hun fuldkommen ærlig.

ILSE

(trækker paa Skuldrene med en Grimace)

Ærlig! Uh, det ligner dig! Men det siger ingenting om, hvordan hun *er*.

MAGGI

(køligt)

Du maa da kende hende selv, du som kommer i hendes Hjem.

ILSE

Jeg kommer der ikke paa den Maade — jeg kommer en Gang imellem for at faa mig en Pas-siar med Bredo — vi har aldrig været bedt der — Gudskelov — og Bredo kommer altid alene

til os. Jeg regner i Grunden slet ikke, at Bredo er gift.

MAGGI
(harmfuldt)

Hvorfor ikke? Hvad har hun gjort, siden hun ikke skal regnes?

ILSE
(lér lidt)

Aah Mammi — ingen Kvindesag nu . . .

MAGGI

Det er ikke Kvindesag — det er en almen menneskelig Sag, hvorfor regner du ikke Fru Brorson?

ILSE
(med Lune)

Det er skam ingen Menneskesag heller, det er snarere en Smagssag.

MAGGI

Hun støder i ingen Henseende an mod Smagen.

ILSE

Det ved du godt, er noget Vrøvl, Mammi. Kan du maaske lide at have et Menneske i din Stue,

der uafbrudt siger *Frue* til dig, — som i en Butik — ? Og som af pludselige og uforklarlige Grunde faar et enten fornærmet eller beæret Udtryk i Ansigtet, uden at du aner hvorfor —?

MAGGI

(koldt)

Jeg kan ikke indse, hvorfor hun skulde se beæret ud!

ILSE

(lér)

Ja, det kan jeg ved Gud heller ikke — óg jeg kan heller ikke indse, hvorfor du beundrer hende saa meget.

MAGGI

Jeg beundrer hende ikke — skønt der kunde maaske være Grund nok til at beundre, at hun kan bevare sig selv i et Ægteskab med Bredo Brorson.

ILSE

(opgivet)

Nej, den der taler saadan om Konen, *kan* ikke være forelsket i Manden — det er en fysisk Umulighed — skønt du med din rædsomme Retskaffenhed kunde være i Stand til lidt af hvert!

MAGGI

(smilende)

Men med en saadan Retskaffenhed kan man jo ikke engang være forelsket i en anden Mand.

ILSE

(utaalmodigt)

Aah, sine Følelser er man dog vel ikke Herre over!

DEPARTEMENTSCHEFEN

(ind fra Entreen)

Goddag, smaa Piger.

ILSE

(farer om Halsen paa ham)

Goddag din — uh, du forfærdelige gamle —

DEPARTEMENTSCHEFEN

(ler med en lille trillende fornøjet Latter)

Vil du beherske dig, din lille Djævel (til MAGGI som han kysser) Goddag, min søde Pige.

ILSE

(surmulende)

Ja, se! *Hende* kan du kysse! Alle andre skal du altid gaa og kysse!

DEPARTEMENTSCHEFEN

(lér fornøjet, som før)

Jeg faar jo aldrig Tid — hahaha — du kommer jo altid først!

ILSE

Ja, det kan du ikke taale, det er Sagen — jeg skal være kold — ja — saa skal vi bare se!

DEPARTEMENTSCHEFEN

Ja, lad os bare se! hahaha! (lægger Armen om hendes Skulder, hun kysser hastig hans Haand) Naa, Maggi, Brorson kommer nok i Aften, hvad?

MAGGI

Ja. — Ja, der var forresten noget, jeg gerne vilde have sagt dig først —

DEPARTEMENTSCHEFEN

(lér)

Hahaha! Det er den Baad! — det gaar sgu ikke, min søde Pige — jeg vil gerne gøre noget for Erik — det vil jeg sgu — men Brorson *har* jo lavet den Baad.

MAGGI

(med undertrykt Heftighed)

Hvad véd du om den Baad? Har du set den? Hvis den nu ikke duer?

DEPARTEMENTSCHEFEN

Ja, hvis den ikke duer, saa bliver den sgu ikke købt. Det vil jo vise sig, hahaha! Ja undskyld, jeg kan sgu ikke lade være med at le, min søde Pige — du maa sgu undskylde mig, hahaha men det er saa komisk, at du endelig vil have, at Erik — —

(ERIK JUNGER ind fra Døren til venstre)

JUNGER

Goddag, Onkel — jeg vidste ikke, at du var kommet.

DEPARTEMENTSCHEFEN

Goddag, Goddag, min Ven! Ja jeg staar sgu lige rent ud og lær ad Maggi — hun er en ren Igle, hun er blevet en ren Igle i Anledning af den Baad, som Brorson har lavet —

JUNGER

(bag MAGGIS Stol, stryger hende lidt over Haaret, taler noget nervøst)

Det er ikke derfor — det er ikke det. — Naturligvis naar Bredo *har* bygget sin Baad, og han er færdig, saa er der ringe Chancer for mig — men jeg mener, hvis den ikke er færdig — kunde man jo tænke sig, at Købet kunde opsættes — maaske.

DEPARTEMENTSCHEFEN

Ja, hahaha! De køber sgu ikke Katten i Sækken — nej.

JUNGER

(roligere)

Jeg mente jo ogsaa først selv, at der ikke kunde være Tale om — — men nu tror jeg — — hvis jeg bare fik lidt Tid — jeg har jo syslet med det saa længe uden at have haft Anledning til — —

MAGGI

(pludselig)

Det er jo desuden Erik, som er Statens Konsulent — hvis han ikke anbefaler saa — — saa kan de vel ikke købe — ?

DEPARTEMENTSCHEFEN

(ler)

Næ, Maggi! Hun er sgu god! Ja, de Fruentimmer, de Fruentimmer, hahaha!

JUNGER

(kommer til at smile)

Nej, det mener du ikke, Maggi.

ILSE

(nysgerrigt)

Hvorfor ikke?

JUNGER

For det vilde være uhæderligt.

ILSE

(henrykt)

Nej, er det virkeligt! Har Mammi foreslaaet noget, som er uhæderligt? Gud, hvor det glæder mig!

MAGGI

(trodsigt)

Alle andre Mennesker bruger alle de Vaaben, der staar til deres Raadighed. — Erik og Bredo Brorson har arbejdet sammen til — indtil — i deres Ungdom — de har været fælles om alle Undersøgelser og Resultater —

DEPARTEMENTSCHEFEN

Hahaha! Nu skal vi se, at det lille Fruentimmer vil insinuere, at Brorson har bygget sin Baad paa Eriks Resultater, hahaha!

JUNGER

(med undertrykt Heftighed)

Det er der ingen, der mener.

MAGGI

Det véd jeg ikke noget om, og det har jeg ikke sagt —

JUNGER

(hurtigt)

Nej, Maggi, nej, det ved vi. (Lille, forstemt Pause)
 Det er lidt pinligt, at vi er kommet op i den Diskussion netop nu — skal vi ikke skifte Samtaleemne — jeg for mit Vedkommende kan forsikre, at jeg er glad over at skulle se Bredo i vort Hus i Aften. Vi har haft en Del med hinanden at gøre igen i den sidste Tid, og han er kommet mig i Møde med stor Venlighed, jeg er glad ved at kunne slette, hvad der har været os imellem, og det skal oprigtigt glæde mig, hvis han har gjort en smuk Opfindelse.

DEPARTEMENTSCHEFEN

(oplivet og godmodigt)

Det tror jeg sgu ogsaa, at det vil — hahaha
 — det tror jeg sgu ogsaa, at det vil!

(BRORSON og FRU BRORSON ind fra Entreen, Fruen først)

FRU BRORSON

(med øjensynlig Gensynsglæde til JUNGER)

Goddag Hr. Junger.

JUNGER

Goddag Fru Brorson — det glæder mig at se Dem — Goddag Brorson — tak fordi du kom — det glæder mig —

BRORSON

Tak selv! Goddag Fru Junger — maa jeg fore-
stille min Hustru — Fru Junger. (de trykker hinan-
dens Hænder)

FRU BRORSON

Jeg har kendt Deres Mand, som ung, Frue.

MAGGI

(mod ILSE)

De to Damer kender hinanden?

FRU BRORSON

(bøjer forbeholdent Hovedet)

ILSE

(giver Haand)

Godaften Fru Brorson —

JUNGER

Jeg ved ikke om De kender — ? Maa jeg fore-
stille — Departementschef Jastrup — Fru Bror-
son.

DEPARTEMENTSCHEFEN

Det glæder mig at se Dem, Fru Brorson —
hahaha! ja, jeg tænkte sgu nok, at De maatte

se Fandens godt ud, siden han skjulte Dem,
(visker sine Lorgnetter af) hahaha, (til BRORSON) De —
Lurendrejer!

(FRU BRORSON smiler forbeholdent og trækker sig lidt tilbage)

MAGGI

(hen til hende)

Det var venligt af Dem at komme — Fru Jastrup siger, at De er ingen Ynder af Selskabelighed.

FRU BRORSON

(med lidt sippet Stemme)

Det er ikke alle Indbydelser, der er saa velmænte, som de ser ud til — naar Bredo ikke har foreslaaet mig at gøre Visit hos Departementschef Jastrups — man har sine Grunde — De forstaar, Fru Junger — ?

MAGGI

(forlegen)

Ja—a — næ—æ — det er vist en Misforstaaelse.

FRU BRORSON

(overlegent)

Og jeg har *mine* Venner — ikke sandt — det kan gaa lige op —

MAGGI
(hurtigt)

Jo vist —

(Et nyt Par kommer fra Entreen. Strax efter et til, Præsentation, løsrevne Ytringer, Latter. FRU BRORSON bliver forestillet, men staar stadig lidt afsides)

MAGGI
(igen hen til FRU BRORSON, konverserende)
De kender ikke nogen af de Tilstedeværende?

FRU BRORSON
(igen lidt sippet i Stemmen)
Nej — ikke andre end Fru Departementschefen — altsaa —

MAGGI
(hurtigt)
Ilse — ja rigtigt — og saa min Mand —

FRU BRORSON
Ja, fra den Gang Bredo og han var Venner altsaa — før dengang — fra før dengang — mener jeg — (tier forskrækket)

MAGGI
(hurtigt)
Naa — aa — ja —

FRU BRORSON

Jeg har altid kunnet saa godt med Hr. Junger, jeg sagde saa tit, at den Pige, som fik Junger kunde godt sige, at hun havde skudt Papegøjen — for at bruge et tarveligt Udtryk — altsaa —

MAGGI

De havde Ret.

FRU BRORSON

(glad)

Ja, ikke ogsaa? — naa, *jeg* klager nu heller ikke! (lægger Haanden let paa MAGGIS Arm og bøjer sig imod hende) Jeg tror nok, at vi begge to kan være fornøjet med, at det gik som det gik.

MAGGI

(lidt forlegen)

Ja — det kan vi.

FRU BRORSON

(smaaléende)

Men jeg siger nu altid til Bredo, at hvis det laa for mig at være jaloux, saa vilde jeg da i det mindste være det paa Dem, for han faar altid saadan et — saadan et — *glad* Smil, naar han taler om Dem.

(MAGGI smiler forlegent ude af Stand til at svare)

FRU BRORSON

(retter sig, forbeholdent)

Eftersom Samtalen falder — selvfølgelig —

MAGGI

(høfligt og mekanisk)

Selvfølgelig —

DEPARTEMENTSCHEFEN

(nærmer sig)

Nu vil jeg ogsaa nyde godt af den smukke lille Fru Brorson — gu vil jeg saa, hahaha! Man ved, hvad man har, men man ved sgu ikke, hvad man faar. (hvisker) Jeg risikerer at de giver mig et gammelt Træ tilbords, hahaha!

FRU BRORSON

(smiler sippet)

MAGGI

(lettet)

Ja, Fru Brorson faar du ikke, Onkel, for hende skal Erik have.

FRU BRORSON

(pludselig hjerteligt)

Tak, Fru Junger!

DEPARTEMENTSCHEFEN

Ja, tænkte jeg det ikke nok — ! og hvad skal jeg saa have for en?

MAGGI

(forlader dem smilende)

Mig!

DEPARTEMENTSCHEFEN

(lér efter hende)

Hahaha! Ja, jeg skal sgu nok være paa min Post din lille Rad — hahaha! (vendt mod FRU BRORSON)
Det er en brilliant Mand, De har, Fru Brorson — en Fandens flink Fyr.

FRU BRORSON

(vigtigt og protegerende)

Bredo er et Geni, det er han!

DEPARTEMENTSCHEFEN

(lér godmodigt)

Naa, det maa jeg sige! De er da heller ikke den Kone, som stiller hans Lys under en Skæppe.

EN AF DAMERNE

(trækker ILSE hen i Forgrunden)

Men Gud, Ilse, var det ikke ham, som Maggi var forlovet med den Gang — —

ILSE
(fornøjet)

Hvornaar?

DAMEN

Dengang — før hun blev gift med Junger, mener jeg?

ILSE
(hviskende, alvorligt)

Nej. Det var mig.

DAMEN
(fløv)

Gud, var det dig?

DEN ANDEN DAME
(kommer til, ILSE gaar)

Det er jo ham, som Maggi var forlovet med en kort Tid den Gang —

FØRSTE DAME

Nej, det var Ilse!

ANDEN DAME

Nej, ved Gud da! Det *var* Maggi — jeg har selv set —

FØRSTE DAME

Ved Gud! Hun har selv sagt det.

(De trækker sig tilbage i interesseret Disput)

BRORSON

(hen til MAGGI)

Fru Junger (smiler, peger med en skjult Bevægelse hen mod de to Damer, spøgefuldt) Verdens Øjne hviler paa os.

MAGGI

(smilende)

Saa kan vi jo gøre, som officielle Personer gør ved officielle Lejligheder. Vi tæller! En, to, tre, fire —

BRORSON

(ser hende smilende ind i Øjnene)

Fem — sex — syv —

MAGGI

(gentager)

Fem — sex — syv — (lér lidt, tænker sig om)

BRORSON

(ser uafbrudt smilende paa hende, dæmpet)

Har De glemt, hvad der kommer efter syv —
Mammi — !

MAGGI

(ser hurtigt op, triumferende og vredt)

Otte!

BRORSON

(lér)

Tak — nu kan jeg Resten — (Han fjerner sig)

EN AF HERRERNE

(nærmer sig MAGGI, som et Øjeblik har staaet for sig selv)

Hvad tænker De paa, Fru Junger? De ser saa tankefuld ud?

MAGGI

(ser op, smiler og siger højt)

Hvad tænker en Værtinde paa før Middagen? — Hun beder en hurtig Bøn til, at Stegen ikke maa være brændt og Buddingen ikke faldet — ikke sandt?

BRORSON

(nærmer sig smilende)

Hvilke dybe Tanker. (en af Damerne kommer og henter Herren hen til den anden Dame) Hvilke dybe Tanker, Mammi.

MAGGI

(hurtig, med kold Vrede)

Hvorfor siger De det? Hvorfor kalder De mig det?

BRORSON

(stadig smilende, dæmpet)

Det har jeg altid kaldt Dem, ikke? Skal jeg
lade være? Ængster det Dem lidt, Mammi?

MAGGI

(ser med kold Vrede paa ham)

Nej. (vender sig fra ham og gaar)

JUNGER

(hen til FRU BRORSON)

Maa jeg have den Ære —

(Hun tager hans Arm, Selskabet ordner sig Parvis)

Tæppe.

ANDEN AKT

Dagligstue hos Departementschef JASTRUP. Store gode Møbler, Flygel, mange magelige Stole. Til venstre en Dør til Departementschefens private Værelse, til højre Dør til den øvrige Lejlighed.

DEPARTEMENTSCHEFEN

(ind fra sit Værelse med BRORSON)

Maaske vil De underholde Dem lidt med Ilse saalænge — (ser sig om) hvis hun er hjemme. (Med en Bevægelse imod sin Dør) Jeg skal se at blive af med den kedelige Snegl i en Fart. (Kigger ind af Døren til højre) Naa, er du der, vil du tage dig lidt af Brorson (slaar ud med Haanden) Farvel, saa længe. (ind til sig selv)

ILSE

(tøvende ind)

Goddag, sæt Dem ned. (hviskende, med en Bevægelse mod Departementschefens Dør) Var han gnaven?

BRORSON

(sætter sig smilende)

Ikke Spor.

ILSE

Jo, han var. Jeg ved det godt. Det er min Skyld.
Jeg har lavet Scene.

BRORSON

Fy, fy!

ILSE

(harmfuldt)

Det *er* da en tosset Vane at lukke Døren af ind
til mig, naar der er Folk hos ham.

BRORSON

(humoristisk)

Ja, sikken en styg Vane!

ILSE

Ja, ikke sandt! Kan De forstaa det?

BRORSON

Ikke, hvis det ikke netop er fordi, han ikke
vil forstyrres i et ubelejligt Øjeblik!

ILSE

(indigneret)

Ubelejligt Øjeblik! Fy, hvor De er uartig! Det
var virkelig ikke min Mening!

BRORSON

Ja, det var virkelig heller ikke min!

ILSE

(mistænksomt)

Det var maaske en Dame, der var der inde.

BRORSON

Det siger jeg ikke.

ILSE

Hvorfor ikke?

BRORSON

Fordi jeg vil se, hvorledes De vil skaffe Dem det at vide.

ILSE

(staar et Øjeblik ubeslutsom, smutter saa hen til Nøglehullet og kigger ind)

BRORSON

(smilende)

Nu kan jeg nok forstaa, hvorfor Departementschefen lukker af — men ved De, hvad jeg ikke kan forstaa — ? (Hun svarer ikke, men kigger stadigt) Jeg kan ikke forstaa, at han ikke sætter en Klap for Nøglehullet.

ILSE

(retter sig i Vejret, ser beroliget ud)

Det er bare gamle Hansen, han er ikke til at blive af med — hvad var det, De sagde — ? Klap for Nøglehullet — ? ved De, hvem jeg nødigt vilde være — ? Jeg vilde nødigt være Fru Brorson.

BRORSON

(smilende)

Det vilde Fru Brorson ikke.

ILSE

Hvorfor kom De ind ad Chefens private Indgang? Det var maaske ikke mig, De vilde besøge — ? Nej! *nu* ved jeg, hvorfor De kommer! De vidste, at jeg ventede Mammi!

BRORSON

Nej — men nu véd jeg det.

ILSE

Er det sandt? Har De ikke haft en lille Anelse om det — hørte De ikke, at vi aftalte det forleden.

BRORSON

(smilende)

Nej — det er Skæbnen, der vil mig vel.

ILSE

(drillende)

De skal ikke være saa sikker, Bredo! Det er saa flovt bagefter! Overfor Mammi kommer De til kort.

BRORSON

Naar De siger det, maa jeg vel tro Dem!

ILSE

Gud, hvor *er* De vigtig! De fortjener det, det ved Gud, De gør! De fortjener at blive ordentlig dukket engang, og det bliver De ogsaa!

BRORSON

Det er jeg blevet før, ikke sandt, — De har selv givet mig en Kurv, kan De forlange mere af en Mand? —

ILSE

De bar det med for stor Fatning.

BRORSON

Som en Mand bør, ikke sandt?

ILSE

Nej, det kan jeg ikke give Dem Ret i. En Mand,

der faar en Kurv, skal begaa Selvmord, det venter man af ham.

BRORSON

(smilende)

Rebet brast, da jeg hængte mig — Skæbnen havde udsét en anden Dødsmaade for mig.

ILSE

Hvad for en da?

BRORSON

Ægteskabet!

ILSE

Uf nej! Ved De hvad, det var for fladt!

BRORSON

Indrømmet.

ILSE

(drillende)

Nu begynder jeg virkelig at tro, Mammi har Ret.

BRORSON

Hvad siger Mammi da?

ILSE

Hun siger, at De med Glæde forraader Deres bedste Ven for en slet Vits.

BRORSON

Siger hun det! Se, se! (drillende) Jeg beskæftiger hende?

ILSE

Vist ikke saa meget, som De tror!

BRORSON

Saa De er solidarisk? De er gaaet over paa Fjendens Parti, Ilse! De har svigtet mig?

ILSE

(lér lidt)

Har jeg nogensinde staaet paa Deres?

BRORSON

Det bilder jeg mig i hvert Fald ind. De har staaet mig bi. Har det været imod Deres Vindende?

ILSE

(lér)

Jeg vidste virkelig ikke, at der stod nogen Kamp.

BRORSON

(drillende)

Og De har dog ydet en saa udmærket Spion-tjeneste!

ILSE

(med en lidt ærgerlig Latter)

Nej hør, ved De nu hvad! Mammi er min bedste Veninde.

BRORSON

Og De vil hendes Vel?

ILSE

Ja, det vil jeg.

BRORSON

Hendes Vel — (hviskende) det er *mig*.

ILSE

(drillende)

Ja, det er jeg ikke saa sikker paa længere.

BRORSON

Det skal De ikke bryde Dem om. — Vi skal blot blive enige om een Ting: — at De altsaa vil hendes Vel —?

ILSE
(leende)

Ja, det vil jeg.

BRORSON

Godt! Og er De parat til at bringe et Offer?

ILSE

Ja, naar det ikke er for stort.

BRORSON
(drillende)

Det er det. Det er et temmelig stort Offer.

ILSE

Hvad da?

BRORSON
(med Humor, hviskende)

De maa gaa! Forsvinde.

ILSE
(leende)

De er dog forfærdelig uforskammet.

BRORSON

Ikke for *min* Skyld — men for Deres *bedste*

Venindes Skyld. Intet Offer burde være Dem stort nok.

ILSE

Jeg under Dem, at De brænder Dem — for det gør De!

BRORSON

De kan jo give mig en Chance, bagefter kan De triumfere.

ILSE

Jeg skal give Dem ti Chancer — farvel! (gaar mod Døren)

BRORSON

(efter hende)

Er De fornærmet. (kysser hendes Haand)

ILSE

(smilende)

Ikke meget — farvel!

BRORSON

(holder hendes Haand fast)

De skal sige, »Tvertimod«.

ILSE

(leende)

Jamen, hvis jeg ikke er borte, inden hun kommer — saa bliver De jo slet ikke af med mig — farvel — (ud af Døren, stikker Hovedet ind igen) De maa gerne ryge!

BRORSON

Tak! (tager Cigaretter, som staar paa Bordet, gaar lidt op og ned, et Øjeblik efter kommer Departementschefen fulgt af MAMMI. BRORSON staar lidt tilbage, saa han ikke strax ses)

DEPARTEMENTSCHEFEN

(i Døren)

Jaja, min søde Pige, du skal nok komme til at tale privat med mig. (hviskende med en Bevægelse ind mod sin Stue) Jeg skal bare have den gamle Fyr afvejen — bliv her hos Ilse saa længe. (ind til sig selv)

BRORSON

(lægger sin Cigaret)

Jeg har den Ære, Fru Junger.

MAGGI

(overrasket)

Goddag — hvor er Ilse —? (gaar hen og ringer paa en elektrisk Klokke paa Væggen ved højre Dør, strax

efter en Pige) Vil De sige til Fruen, at jeg er kommet. (Pigen gaar)

BRORSON

Fru Ilse gik for et Øjeblik siden.

MAGGI

(overrasket)

Ilse — ventede hun mig ikke?

BRORSON

Det ved jeg ikke — det sagde hun ikke —

PIGEN

(ind)

Fruen var ikke hjemme — vil Fru Junger vente? Skal jeg tage Fruens Tøj. (MAGGI giver hende sit Tøj, Pigen ud, et Øjeblik efter ind igen) Ønsker Fru Junger The?

MAGGI

Nej Tak, Olga.

(Pigen ud)

BRORSON

(spøgefuldt, da hun er gaaet)

Hvis det derimod skulde være lidt Østers og

Champagne — ? Den Pige har et Væsen, som om hun var Ceremonimester ved et større Hof.

MAGGI

(henkastet, sætter sig)

Det er saadan en flink Pige, — hun tjente hos os — hjemme hos Far og Mor.

BRORSON

Ja, synes jeg ikke nok, at hun altid har set saa bekendt paa mig.

MAGGI

(flygtigt)

Jeg tror ikke, hun kender Dem igen — det er jo saa længe siden —

BRORSON

(sætter sig ligeledes)

Hun har ikke glemt mig! Umuligt! Det kan jeg se paa hende. Husk paa, hvor ofte jeg kom — sommetider baade to og tre Gange om Dagen — og paa alle Tider af Døgnet — og i alle mulige Ærinder!

MAGGI

(svarer ikke, tager en Cigaret fra Bordet, tænder den)

BRORSON

Hun tør aldrig se mig rigtig ind i Øjnene, det kommer af, at jeg dengang var fransk Salonhelt af Overbevisning — jeg kyssede altid Pigen i Entreen, førend jeg gjorde Frøkenen min Opvartning.

MAGGI

(blæser Røgen ud)

Hvilken ædel Overbevisning.

BRORSON

Ja, ikke sandt — De tillader maaske ogsaa, at jeg ryger?

MAGGI

Værsgod.

BRORSON

(tager en Cigaret, springer pludselig op)

Nej, men kære Frue! Nu maa De virkelig have mig undskyldt, glemmer jeg ikke ganske, at sige Tak for sidst!

MAGGI

Aah, jeg beder —

BRORSON

(sætter sig paa en Stol nærmere)

Det var en meget behagelig Aften.

MAGGI

Det glæder mig.

BRORSON

(smilende)

Og nu har jeg ogsaa fundet ud af, hvorfor jeg
nød den Ære at blive modtaget i Deres Hus —

MAGGI

(med kølig Interesse)

Hvorfor? — ? Fordi Erik — —

BRORSON

Nej. Slet ikke! De vilde vise mig, at nu var vi
kvit — nu var De endelig blevet færdig med mig —

MAGGI

(med Spot)

De maa undskylde, at jeg ikke siger Dem imod.
Jeg ved, det vilde være ørkesløst.

BRORSON

Det gør mig ondt — jeg vilde saa gerne skæn-
des lidt med Dem — jeg ser De har fattet Dem,
De vil ikke være saa let at forvirre, som for-
leden.

MAGGI

(som før)

Aah jo, hvis De stirrer længe nok paa mig, vil det lykkes Dem.

BRORSON

(bøjer sig nærmere mod hende)

Hvor De er bleven flink, Mammi. — Jeg elsker Dem endnu — jeg elsker Dem mere end før — —

(Lille Pause, MAGGI tænder en ny Cigaret)

BRORSON

(smilende)

Er De blevet passioneret Røger, Mammi — ?
betænker De Dem? Hvad svarer De mig.

MAGGI

Jeg hørte ikke, at De gjorde mig noget Spørgsmaal.

BRORSON

Det var et Spørgsmaal — jeg elsker Dem —
hvad vil De med mig?

MAGGI

Ingenting — jeg er ikke nogen Tyv.

Edith Rode: Sejren.

BRORSON

Er De ikke nogen Tyv — ?

MAGGI

Jeg stjæler ikke andre Kvinders Mænd.

BRORSON

(smiler)

Hvilken ophøjet Moral!

MAGGI

Synes De, den er saa ophøjet! Jeg synes, det er Livets første og allersimpleste Bud.

BRORSON

Det er ikke noget at tage saa højtideligt, Mammi, Livet er en Leg — —

MAGGI

(lér højt og spotsk)

Nej, virkelig!

BRORSON

(lér lidt med)

De kan ikke forlange, at jeg skal være aandrig nu, vel? Det er desuden en Sandhed, selv om den

er gammel. Livet *er* en Leg, og vi er indbudt til at lege med.

MAGGI

Ja, uden at snyde.

BRORSON

Deres Theorier er mere himmelske end Deres Handlinger, — Gudskelov. — Hvorfor kom De her i Dag?

MAGGI

(ser spørgende paa ham)

For at tale med Ilse — —

BRORSON

(smiler)

Ja, De skal ikke tro, at jeg mente, det var for at træffe mig — De kom ad Chefens private Indgang?

MAGGI

(efter et lille Ophold)

Jeg skulde tale med Onkel ogsaa.

BRORSON

Om min Baad — ja.

MAGGI
(stolt)

Om Deres?

BRORSON
(nikker smilende)

Ja, om *min*. — Det var Dem, der fik sat igennem, at Erik blev Statens Konsulent.

MAGGI
(stolt)

Det var rimeligt —.

BRORSON
(roligt)

Nej, det var urimeligt. — Og nu vil De snyde mig for at komme først til Maalet — det er ikke fair play, Mammi — det er ikke paa Højde med Deres ujordiske Principper. —

MAGGI
(stolt)

Erik —

BRORSON

Skal vi ikke holde Erik udenfor — ? det er ikke ham, det drejer sig om. Det er Kamp mellem Dem og mig. Det er derfor jeg tilgiver Dem. — Men

jeg skal fortælle Dem en Ting, Mammi — De er for kortsynet, De er Kvinde (smilende) — men ogsaa det skal tilgives Dem.

MAGGI

(køligt)

Jeg forstaar ikke, hvad De mener.

BRORSON

Saa skal jeg sige Dem det — hvad tror De, jeg bryder mig om, at Staten køber min Baad eller ej? (lér) Det betyder jo blot den lille Ting for mig, at jeg, hvis jeg faar Jastrups Løfte, kan rejse et mindre Laan — men det kan jeg rimeligvis ogsaa uden — det er det hele. —

(lille Pause)

MAGGI

Hvorfor fortæller De mig det?

BRORSON

For at De kan spare Deres Kræfter, Mammi! De smaa Hindringer, De kan lægge mig i Vejen, skal ikke standse mig. — Kæmp med Deres egne Vaaben — hvis De vil knuse mig — (bøjer sig

smilende mod hende) — Klip mine Lokker og tag min Styrke — jeg elsker Dem, Mammi —

MAGGI

(tager en ny Cigaret, tænder den roligt)

BRORSON

(smilende)

Hvis De vil tænde en frisk Cigaret, hver Gang jeg siger, at jeg elsker Dem, vil De blive nikotin-forgiftet. Deres Hjerte kan ikke taale det, Mammi — Jeg tager sommetider mit Ur og lægger det til Øret (gør det og siger dæmpet) og tænker — — dette er Mammis urolige Hjerte.

MAGGI

(smiler triumferende)

Det er ikke uroligt mere.

BRORSON

(ser op)

Er det ikke — ? blev Deres Hjerte roligt, da De blev mig kvit?

MAGGI

(smiler)

Jeg tænker, det er noget man vokser fra — ligesom fra andre Børnesygdomme —

BRORSON

Tror De? Græder De aldrig mere, med store, fulde Taarer, og krænget Mund, — som et Barns?

MAGGI

Jeg har ikke noget at græde for.

BRORSON

Jeg fortalte Dem mange sørgelige Historier — kan De huske det? — blot for at faa Dem til at græde — De græd saa rigeligt, Mammi —. Som om De havde en Brønd i Deres Bryst —. Kan jeg ikke ryste Dem? kan jeg ikke faa Dem til at sukke lidt og græde?

MAGGI

Det tror jeg ikke.

BRORSON

Jeg skal fortælle Dem en Ting — ? Om nogle Dage gaar jeg ud med min Baad. Det forstaar De maaske ikke, hvad betyder? Skal jeg udmale det for Dem — ? (bøjer sig smilende imod hende) Skal jeg fordybe mig i de Farer, der er forbunden dermed? Det er et Vovestykke, Mammi — ?

(Pause)

BRORSON

(rejser sig og gaar lidt frem og tilbage, standser ved hendes Stol)

Vil det ikke røre Dem, hvis jeg kommer i Land, som Krøbling, Mammi (bøjer sig imod hende) Krøbling paa Sjælen for mit strandede Livsmaal (retter sig og smiler lidt) og Krøbling paa Legemet, — med brudte Lemmer —! De ser, jeg sparer ikke noget Middel. — Vil De saa pleje mig? — vi skulde faa det saa yndigt, naar vi var knækkede begge to. — Nægt nu ikke, at der er en Stræng i Dem, som dirrer af Henrykkelse, ved Tanken om at faa Lov til at blive min blide Overmand. Saa vil De græde, Mammi — jo De vil — og De vil kommandere lidt med mig og give mig Deres Dage og Nætter med en grænseløs Opofrelse — Deres Øjne skinner og forraader Dem! — Er det nødvendigt, at jeg ligger todt, før De kapitulerer, Mammi?

MAGGI

(møder hans Blik og siger spotsk)

De gaar ud fra, at jeg stadig er sytten Aar — det er ikke videre klogt, vel?

BRORSON

Jeg lader mig ikke narre, Mammi, Deres Øjne skinnede før! — (gaar hen til sin Stol og sætter sig med Armene over kors) Men hvis jeg staar mig — og

hvis jeg slipper helskindet fra det — hvad saa — ?

MAGGI

Saa har De vundet Deres Livs Maal, ikke sandt!

BRORSON

Kaldte jeg det mit Livs Maal —? (smiler) Saa-rede det Dem? (bøjer sig imod hende, smiler) Jeg vil forraade mit »Livs Maal« — jeg vil sælge Dem min Fremtid, min Opfindelse, min Baad, for et Kys.

MAGGI

De holder en lav Pris paa Deres Livs Maal.

BRORSON

(lér lidt)

Det skal De ikke bryde Dem om, jeg er en rig Mand, jeg har engang solgt min Sjæls Salighed for en Buket Violer — til en Pige, som lignede Dem. — Hun lignede Dem, Mammi! — De er forstemt, (smiler) jo, De er, jeg har gjort en Dumhed — ved Gud, — det er *Dem*, der er mit Livs Maal, *Dem* alene —

MAGGI

(rejser sig og gaar hen til et Barometer paa Væggen, prikker lidt paa det, siger roligt)

Jeg har ingen Ambition i den Retning.

BRORSON

(følger hende med Øjnene, lægger sig tilbage i Stolen)

Det er sandt! Alt det andet var Leg, jeg har altid vidst, at jeg skulde naa Dem tilsidst.

MAGGI

(flygtigt og smilende, gaar hen til Bordet igen)

De har ikke haft Hastværk.

BRORSON

(smilende)

Er Tiden faldet Dem lang?

MAGGI

(med Spot)

Nej. — Jeg har haft noget andet at tænke paa.

BRORSON

(smilende)

Det er netop det! — Vi kunde godt have skudt det længere ud endnu — vi to kan ikke undgaa hinanden. Vi har vor Dag til gode.

MAGGI

(staar paa den anden Side af Bordet, støtter sig til det, smiler)

Det skal ikke lykkes Dem at ægge mig til Modsigelse. Bliv kun ved!

BRORSON

Hvorfor skal jeg blive ved? Hvorfor forbyder De mig ikke hellere at tale saadan til Dem.

MAGGI

(smiler)

Jeg formoder, at det var mig, der kom til at vige Pladsen — desuden har jeg intet at frygte deraf.

BRORSON

(drillende)

Tror De, det er derfor? Saa bilder jeg mig ind, at jeg kender Grunden bedre end De selv. — De kan ikke løsrive Dem — De vil ikke gaa glip af et eneste Ord. De er fuld af sød Trods, Mammi. Sandheden er jo den, at De elsker mig endnu højere, end jeg elsker Dem!

MAGGI

(spotsk)

Men saa maa De jo være tilfreds, hvad vil De mere?

BRORSON

(drillende)

Meget mere! Det er slet ikke det, jeg bryder mig om Mammi! De maa gerne elske mig meget

mindre, hvis De blot vil give mig Lov til at elske Dem, til at kysse Dem, Mammi!

MAGGI
(harmfuldt)

Aldrig — ! aldrig røre ved mig — aldrig!

BRORSON
(ler lidt)

Godt! Det lykkedes mig altsaa at gøre Dem vred — De opgav Deres Passivitet, — har jeg ikke Held med mig — ? Nu vil De hade mig lidt mere og elske mig lidt højere. Og jeg har fortjent det, Mammi, for det var ikke af Dumhed, jeg sagde det. Jeg ved, at De ikke vil tilgive mig. Men det er heller ikke Deres Tilgivelse, jeg vil have. Det er Dem! — Jeg elsker Dem, Mammi.

(Lille Pause)

BRORSON
(bøjer sig frem imod hende, sagte)

Det skal stadig opfattes som et Spørgsmaal?

MAGGI
(er holdt op med at smile, ser koldt og vredt paa ham)
Jeg *har* disponeret over mig selv — engang for alle.

BRORSON
(stadig smilende)

To Gange. Hvis De tænker Dem om.

MAGGI

Jeg har en Mand.

BRORSON
(som før)

Jeg lever selv et meget tilfredsstillende Familie-
liv — det glæder Dem vel, Mammi?

MAGGI
(stadig uden at smile)

Jeg antager, De mener, om det saarer mig. Nej,
det gør det ikke.

BRORSON
(roligt og langsomt)

Det er godt. Jeg vilde ogsaa helst, at det skulde
være Dem ligesaa uvedkommende, som Deres Ægte-
skab er mig.

MAGGI
(koldt)

Det gør mig ondt at maatte sige Dem, at min
Mand betragter Dem som sin Ven.

BRORSON

(flygtigt)

Det kan jeg ikke tage noget Hensyn til, jeg elsker ikke Erik Junger.

MAGGI

(heftigt)

De har ingen Grund til andet.

BRORSON

Er det ikke Grund nok, at jeg elsker Dem?

MAGGI

(svarer ikke. Hun gaar langsomt hen til Departementschefens Dør og tilbage igen. Tager sit Ur frem og ser paa det)

BRORSON

(med Spot)

Hvilken overflødig Gestus! (ler lidt) Hvor mange var Klokken?

MAGGI

(flygtigt)

Halv fem.

BRORSON

(rejser sig, hen til hende)

Lad mig gribe Dem i Usandhed — vis mig Deres Ur?

(Hun viser ham det)

BRORSON

(ser paa hende og gaar et Skridt nærmere, saa hun maa gaa et Skridt tilbage)

Vil De nægte, at jeg har holdt Dem i mine Arme, og har kysset Dem? (gaar atter et Skridt imod hende)

MAGGI

(et Skridt tilbage, stolt)

Nej.

BRORSON

(et Skridt imod hende, dæmpet)

De kysser aldrig selv — det husker jeg — De giver blot Deres Mund hen i grænseløs Smægten — Deres Ansigt bliver saa hvidt, som om Blodet blev suget af Deres Mund.

MAGGI

(viger)

Det — det har De ikke Lov til at sige — —

BRORSON

(efter)

Hvad frygter De, Mammi.

MAGGI

(viger trodsigt)

Intet!

(Er trængt helt hen til sin forrige Plads, sætter sig og trækker Stolen lidt tilbage)

BRORSON

(knæler ved Siden af Stolen og bøjer sig over hende, sagte og ømt)

Lad mig kysse Dem engang — De er træt nu
 — lad mig tage Deres Ansigt mellem mine Hæn-
 der og kysse det, blot en eneste Gang — De har
 været saa tapper, Mammi — jeg elsker Dem —
 (Han tager en Flig af hendes Kjole og presser den mod sin Mund)

MAGGI

(rejser sig i Udbrud)

De maa ikke røre ved mig.

BRORSON

(rejser sig langsomt)

De skulde have sagt ja.

MAGGI

(stolt)

Hvorfor?

BRORSON

(roligt)

Fordi det var det rette Øjeblik.

(Lille Pause)

MAGGI

(besværligt)

De tror stadig — De gaar stadig ud fra —

(vender sig pludselig imod ham og siger heftigt og stolt)
 Kan De ikke forstaa, at jeg ikke kan elske en
 Mand, som Dem —

BRORSON

(roligt)

Tvertimod Mammi — De kan ikke elske nogen
 anden end mig.

MAGGI

(med Spot)

Jeg elsker Sandhed og ikke Løgn — jeg el-
 sker — — —

BRORSON

(med en lille utaalmelig Gebærde)

Det er ikke Begreberne man elsker, Mammi. —
 Det er de levende Mennesker — og dem tager man
 paa Naade og Unaade — som man maa —

MAGGI

Nej! (gør et Skridt imod ham og siger med vred Triumf)
 Det er ikke saa tilfældigt, som De tror! Der er
 Mænd, som tvinger en til Beundring og Kærlig-
 hed ved deres uplettede Karakter! Ved *Hæderlig-*
hed — og *Sandhed* og *Retskaffenhed*!

BRORSON

(spotsk)

Var De saa heldig at finde en saadan bleg-
 næbbet Dux, De kunde ofre Dem for!

MAGGI

(stolt)

Jeg forstaar ikke, hvem De taler om?

BRORSON

(med kold Spot)

Jeg taler om Deres Mand.

MAGGI

(slaar ham i Ansigtet, lidenskabeligt)

Hvor fejgt — hvor fejgt at fornærme en Mand,
som man ikke staar Ansigt til Ansigt med.

BRORSON

(griber begge hendes Hænder og holder dem fast)

Jeg mangler ikke Mod.

MAGGI

(lidenskabeligt og fortvivlet)

Jeg ved ikke, hvad De mangler! eller jeg ved
ikke, hvad De *ikke* mangler. Højmodighed! Alt!
Alt det som giver en Mand Værd for mig! — Slip
mine Hænder!

DEPARTEMENTSCHEFEN

(ind, ser et Øjeblik hurtigt og nysgerrigt paa dem)

Brorson — (med en Haandbevægelse mod sit Værelse)
Hvis De vil — —

BRORSON

(bukker let og gør en Haandbevægelse mod MAGGI)

Først Fruen —

(MAGGI gaar mod Døren)

JUNGER

(ind. Studser lidt, da han faar Øje paa BRORSON)

Goddag, Brorson. (Hen til ham. Trykker hans Haand)
 Er Chefen ikke hjemme?

BRORSON

Der er nogen hos ham.

JUNGER

Naa. Og Ilse?

BRORSON

Hun gik. Hun skulde gaa.

JUNGER

Alene? — Jeg mener, — du ved vel ikke tilfældigvis, om min Kone var med? — Jeg troede nemlig, hun gik herhen.

BRORSON

Det ved jeg ikke. Ilse gik, saa vidt jeg ved, alene.

JUNGER

(sætter sig, ser op, smiler)

Ja, saa har jeg i Grunden slet ikke noget at gøre herhenne. — Jeg skal sige dig, jeg kom oprigtig talt, fordi jeg troede, jeg skulde bremse min Kone.

BRORSON

Ja saa.

JUNGER

(springer op)

Jo. Det er angaaende Baaden. (Ler lidt forlegent)
Ja, min Kone — Maggi — hun er jo Fyr og Flamme — jeg var bange for, at hun vilde tale med sin Onkel — om den. —

BRORSON

(staar og gynger paa Fødderne.)

Hvorfor var du bange for det?

JUNGER

(bestemt)

Fordi jeg ikke ønsker det. Det er Ting, der bør ordne sig af sig selv.

BRORSON

Det gør de ogsaa nok. — Se, hvad det angaar

med Baaden — saa skal du ikke gøre dig nogen Skrupler for min Skyld — for *min* Baad er jo praktisk talt færdig.

JUNGER
(overrasket)

Færdig?

BRORSON

Færdig. — Det kan meget godt være, at jeg foretager en Prøvetur snart — meget snart. — — Men derfor kan det jo godt være, at jeg taber alligevel.

JUNGER
(alvorligt)

Jeg tænker ikke paa nogen Konkurrence — det var det, jeg kom for at sige til Chefen — og til min Kone, hvis hun havde været her.

BRORSON
(halvt spotsk)

Du skulde lade være med at være saa ædel, Junger. Lad os slaas, for Fanden, Mand!

JUNGER
(roligt)

Du har maaske en noget for romantisk Opfattelse af Forholdene, naar du kalder det Ædelhed. — Har du talt med min Kone?

BRORSON

Jeg? Nej.

JUNGER

Naa, jeg var bange for maaske — det forekom mig nemlig at være en noget — hvad skal jeg sige — kvindelig Opfattelse af Tingene.

BRORSON

Hvordan vil du ellers have, at jeg skal forklare mig din Holdning? Du vil ikke konkurrere i en Sag, hvor vi efter Naturens Orden er Konkurrenter.

JUNGER

Gaa ud fra, at det er, fordi jeg ikke kan. Jeg kan ikke arbejde under det Pres af Hastværk, som er kommet til. Jeg kan ikke lade være med at tænke paa, at du forivrer dig, Brorson, og det skal ikke være mig, der sætter Farten op. Forstaar du — for min Skyld skal du ikke melde færdig. Det haster ikke med at gaa ud — jeg lægger min Baad op for i Aar.

BRORSON

(spotsk)

Tak, jeg trænger ikke til det, Junger. Jeg tror, jeg klarer mig. Jeg skal sige dig en Ting, at selv

om du lægger din Baad op, saa *er* jeg færdig.
 — Naar jeg har talt med Chefen her, skal jeg
 ud paa Værftet. (Ser paa sit Ur.) I Eftermiddag skal
 jeg lade dig vide, naar Prøvefarten finder Sted
 — hvis du vil gøre mig den Ære.

(JUNGER ser paa ham, ryster paa Hovedet.)

BRORSON

(stadig spotsk)

Bevares, ikke være med — bare døbe Barnet.

JUNGER

(indtrængende)

Men dette *tænkte* du jo ikke paa — — du
tænkte end ikke paa det for kun otte Dage siden.

BRORSON

Jeg kan ikke huske, hvad jeg ikke tænkte
 paa for otte Dage siden. — Nu skal det ske.

JUNGER

Misforstaa mig ikke, Bredo — det er ikke no-
 get Forspring, jeg giver dig, for enten du er fær-
 dig eller ikke, lægger jeg op.

BRORSON

Og enten du lægger op eller ikke, er *jeg* fær-

dig. — Er vi saa enige! (Gaar tættere hen til JUNGER og siger smilende) Og saa er der forresten én Ting, jeg maa bede dig om. Lad være med at tale om det til din Kone. Jo, for jeg skal sige dig, jeg har et lille Regnskab at gøre op med hende. (Smiler. I en let Tone:) Ved du forresten af, at hun har givet mig en Lussing — engang.

JUNGER

(usikkert smilende)

Saa har du vist ogsaa fortjent den.

BRORSON

(staar og vipper paa Fødderne)

Ja, Gud ved! Hun sagde, at jeg var fejj. — Synes du, at hun havde Ret?

JUNGER

(roligt)

Ikke efter mit Skøn. Men du ved, Damer har saadan deres egen Maade at sige Ting paa — at spøge med Tingene paa.

BRORSON

(smiler. Stryger sig næsten kærtegnende over Kinden)

Hun spøgede skam ikke. Hun stod med lynende Øjne lige overfor mig og langede mig en ordentlig en ud. (Ler kort) Hun spøgede skam ikke.

JUNGER

(med et Forsøg paa at slaa det hen)

Jeg haaber, at du ikke bærer Nag til hende.

BRORSON

(stadig smilende, kælende for sin Kind)

Jo — sandt at sige, saa nærer jeg et lille Nag til hende, et ganske lille Nag. — Jeg er lidt barnagtig paa det Punkt. Jeg kan ikke ret godt lide at blive kaldt fejj — selv om det er af en Dame — eller maaske netop, naar det er af en Dame.

JUNGER

(slaar det hen igen)

Hun har saamænd ikke ment noget med det. — Det er jo desuden saa længe siden. —

BRORSON

Jo — tænk, jeg tror nok, at hun mente noget med det. (Smilende, stryger sig over Kinden) Og hvad det angaar, at det er længe siden, saa er det da ikke længere siden, end at min Kind brænder endnu, naar jeg tænker paa det.

JUNGER

(smiler)

Er du saa uforsonlig?

BRORSON

Ja, jeg er bange for det. Jeg har ikke vidst det før, men jeg tror virkelig, at jeg er uforsonlig, aldeles uforsonlig.

JUNGER

(smilende)

Jeg maa jo se, om jeg ikke kan faa hende til at bede om Forladelse.

BRORSON

(ligeledes smilende)

Det tror jeg ikke, du skulde prøve paa — — jeg tror heller ikke, det vilde lykkes. Din Kone har forbandet meget Temperament, ja undskyld, fordi jeg siger det, men der er jo ikke noget ondt i at have Temperament. Det var forresten, fordi jeg talte ondt om dig. — Jo. — Du var min Rival dengang. Naturligvis talte jeg ondt om dig! Det er da ogsaa kun en Kvinde, der kan forlange, at man skal tale godt om sin Rival, hvad?

JUNGER

(med behersket Styrke)

Jeg synes, vi skulde lade de gamle Historier ligge, Brorson. — Hvis du har noget uafgjort Mellemværende med min Kone, beklager jeg, at jeg har ført dig ind i mit Hjem. Det har vel saa

ikke været til Glæde for andre end mig, der har et gammelt Venskab for dig, som Tid og Begivenheder har haft vanskeligt ved at slide over.

BRORSON

(muntert med fremstrakt Haand)

Godt Ord igen Kammerat! — Hvorfor er du saa Satans højtidelig (ryster hans Haand) Jeg er noget af en Slagsbroder, Junger — lad mig faa Lov til at slaas med dig — og lad os være lige gode Venner for det!

JUNGER

(ryster paa Hovedet, smiler)

Jeg tror, jeg maa hade for at slaa. — Jeg siger Farvel nu, Brorson — jeg har ikke noget at tale med Chefen om.

DEPARTEMENTSCHEFEN

(ind leende)

Sé saa, Brorson — nu er det endelig Deres Tur — (ser JUNGER) Hvad Fanden, er du dér! Det kan jeg lide — Konen ud ad den ene Dør, og Manden ind ad den anden, hvad!

JUNGER

(sér fra den ene til den anden)

Har Maggi været hos dig?

DEPARTEMENTSCHEFEN

Om hun har! Spørg Brorson! Hun stod og saa ud, som hun vilde æde ham, da jeg fandt dem. Ikke? hvad, Brorson? Der var s'gu ikke meget tilbage af Dem!

BRORSON

(sér paa sit Ur)

Lidt er der! — Der bliver desværre ikke Tid til nogen Samtale, Chef — jeg skal paa Værftet. Imorgen prøver jeg min Baad.

DEPARTEMENTSCHEFEN

Imorgen allerede!

JUNGER

(som har staaet og set paa BRORSON)

Det er Galmandsværk. *Galmandsværk.*

BRORSON

(bukker let)

Jeg bøjer mig for din Sagkundskab.

JUNGER

(med ubehersket Styrke)

Lad den dumme Tone fare, Brorson. Den gør ikke dig stor, og ikke mig lille. Jeg véd ikke,

hvad der bevæger dig til en Handling, som ikke er Mod men Dumdristighed, og som ikke er dig værdig. Nej, som ikke er nogen voksen Mand værdig. Jeg giver dig mit Ord paa, at hvad saa min Kone kan have sagt til dig — eller til min Onkel — fra i Dag af og i et Aar lader jeg alt Arbejde med min Baad hvile.

BRORSON

(muntert)

Og jeg giver dig mit Ord paa, at i Morgen foretager jeg min første Prøvetur, hvad enten du vil gøre mig den Ære at bivaane den eller ikke. Farvel. (bukker smilende for begge og gaar).

DEPARTEMENTSCHEFEN

(fornøjet)

Den Satans Dreng! Den Satans Knægt! Hvad!

Tæppe.

TREDIE AKT

Stuen hos JUNGERS fra første Akt. MAGGI og ILSE sidder ved Bordet til venstre i Forgrunden. Paa Bordet Thetøj, Kopper og Samovar. ILSE sidder og krammer et Lommetørklæde i sine Hænder.

MAGGI

(skubber en Æske Cigaretter over til hende)

Vil du ikke ryge.

ILSE

Tak. (Tager en Cigaret, tænder den, men kaster den straks fra sig) Nej, saa bliver mine Øjne endnu rødere. Ser jeg rædsom forbrølt ud?

MAGGI

Ikke Spor.

ILSE

Naa, det er da endda godt. — Det er ikke fordi, han ikke maa se, at jeg har grædt — tværtimod — men det gør ikke det mindste Indtryk paa ham — ikke det mindste! Han ler bare af mig.

MAGGI

(smilende og overtalende)

Jamen, naar han ler, saa er det jo fordi, det ikke er noget at tage alvorligt, Ilse.

ILSE

(forarget)

Ikke tage alvorligt! Hvad mener du dog? *Hvorfor* skal jeg finde mig i at han gaar og gør Kur til Alverdens Damer? Det manglede bare! Det er dog virkelig lidt for komisk. (Drikker The og stiller Koppen haardt fra sig) Det er da virkelig den omvendte Verden. Det er *ham*, der er en gammel Mand, og *mig* der er en ung Kone. Det maa du da indrømme!

MAGGI

(smilende)

Det indrømmer jeg.

ILSE

Det er ikke noget at le af. Det er forresten vanvittig komisk. Han er tredive Aar ældre end jeg! *Tredive* Aar! Og saa er jeg saa rasende vanvittig ravruskende forelsket i ham! Uh — Men der er heller ingen Kvinde, der kan lade ham gaa i Fred — —

ERIK JUNGER

(hurtig ind)

Goddag. Goddag, Ilse.

ILSE

(rejser sig op)

Goddag. Og farvel med det samme. Gud, hvor du altid ser gal ud, naar du ser mig, Erik! Jeg har afgjort ikke Held med mig hos det andet Køn. Farvel, Mammi, tak for The. Kig snart over! Hvorfor er det altid *mig*, der skal rende til *dig*? Farvel, Erik. (gaar)

JUNGER

(puster og vifter med Haanden i Luften)

Sikken Kraftudfoldelse! Der er mange gode og ubenyttede Hestekræfter i Ilse. — Hvad vilde hun?

MAGGI

(læner sig tilbage i Stolen)

Aah, ikke noget særligt.

JUNGER

(ser forskende paa hende)

Hendes Besøg er blevne hyppigere i den sidste Tid. Hun har altid saa meget at skulle *tale* med dig om!

MAGGI

(rejser sig og strækker sig lidt)

Ægteskabelige Stridigheder!

JUNGER

(let irriteret)

Hvor gider du høre paa det — ! Eller er jeres Fortrolighed maaske gensidig?

MAGGI

(ser smilende paa ham)

Jeg kan desværre ikke gøre Gengæld.

JUNGER

Hvad mener du med det?

MAGGI

(gaar hen til ham, lægger Haanden paa hans Skulder og siger spøgefuldt)

Du er mig da vel tro, Erik!

(Han fjerner hendes Haand og gaar hen til sit Skrivebord, aabner en Skuffe og finder Papirer frem, som han giver sig til at blade i)

MAGGI

(overrasket)

Det er da bare Spøg, Erik! Du kan da umuligt blive vred!

JUNGER

Nej, jeg skal arbejde.

MAGGI

(samler Thetøjet paa en Bakke, som hun lader staa paa Bordet, sætter sig i sin Lænestol og tager en Bog. Pause)

JUNGER

(som har siddet og set paa hende, pludseligt)

Du læser jo slet ikke!

MAGGI

(ser spørgende op)

Nej!

JUNGER

(lidt forlegen)

Ja — det saa bare lidt underligt ud. — Saa behøvede du jo slet ikke at sidde med den Bog i Haanden.

MAGGI

Det var vel min Hensigt at læse, da jeg tog den, men saa kom jeg til at tænke paa noget andet — (pludseligt) Jamen Herregud, hvad er der i Vejen — hvorfor sidder du og lægger Mærke til mig?

JUNGER

Der er ingenting i Vejen. (Rejser sig og begynder at gaa frem og tilbage) Jeg vilde bare vide, om du ønskede at *skjule*, at du tænkte.

MAGGI

(følger ham med Øjnene)

Hvorfor skulde jeg skjule, at jeg tænkte! Hvad er der dog?

JUNGER

Jeg skal selvfølgelig ikke trænge ind i dine Tanker — — jeg vilde blot vide, om du vilde nægte at du ikke *læste*?

MAGGI

(rejser sig helt i Stolen og ser spændt paa ham)

Du kan da umuligt holde dette Krydsforhør, for at faa at vide, om jeg læste eller ikke læste! (smiler) Navnlig da jeg lige fra Begyndelsen af indrømmede, at jeg ikke læste! — Det maa være noget andet, du mener, Erik! Sig det!

JUNGER

(staar stille, pludselig og mere befriet)

Jeg er kommet lidt ud af mine Fuger i Dag. — Det er en Hemmelighed — — (holder inde)

MAGGI

(spøgefuldt)

Det er virkelig storartet! Det er dig, der har en Hemmelighed, og af den Grund behandler du *mig*, som en Forbryder!

JUNGER

(begynder at gaa igen)

Men jeg kan gerne betro dig den — forudsat at du ikke meddeler den til nogen — til Ilse — eller nogen — —

MAGGI

Det plejer jeg ikke.

JUNGER

Nej — men dette her er — — det er noget ganske epokegørende. — Brorson er gaaet ud i Morges.

MAGGI

(meget alvorligt, men uforstaaende)

Gaaet ud?

JUNGER

(lidt utaalmodig)

Med sin Baad.

(Pause. JUNGER staar stille foran hende)

JUNGER

Naa?

(Pause)

JUNGER

(mistænksomt)

Naa?

MAGGI

(nervøst, heftigt)

Hvad staar du der og siger »naa« for? Skal jeg skringe op? Skal jeg falde ned ad Stolen? Hvad forlanger du af mig?

JUNGER

(usikkert)

Du maa da indse, — — du maa da indse, hvad det betyder for *mig*?

MAGGI

(langsomt, som om hun maa samle sine Tanker for at følge med)

For *dig*?

JUNGER

Ja, for mig — og for dig. Hvis han sejrer, bliver der ikke engang Tale om nogen Konkurrence. — Selvfølgelig. De køber den straks.

MAGGI
(som før)

Ja, hvis han sejrer.

JUNGER
(utaalmodigt)

Hvis — ja, selvfølgeligt sejrer han. Ellers var han vel ikke gaaet ud med den — selv —. *Hvis*, siger du (begynder igen at gaa op og ned) ja, der kan selvfølgeligt hænde — — — hænde noget — (staar pludseligt igen stille og ser paa hende) Du vidste det maaske — — han fortalte dig det maaske — i Gaar?

MAGGI
(spørgende)

I Gaar?

JUNGER
(lidt udfordrende)

Ja, i Gaar. Da du traf ham hos din Onkel.

MAGGI

Ja — — nej — (pludseligt) Hvor du dog springer fra det ene til det andet! — — Ja, han fortalte i Gaar, at han vilde prøve den — — men jeg vidste ikke, det skulde være i Dag.

JUNGER

Du fortalte mig ikke i Gaar, at du havde truffet ham, du omtalte ikke med et Ord, at du havde været hos din Onkel!

MAGGI

(forbavset og koldt)

Tror du, at jeg vilde skjule det for dig?

JUNGER

(usikkert)

Det ved jeg ikke. Det ser saadan ud.

MAGGI

(ser roligt paa ham)

Jeg fortalte dig ikke, at jeg havde været hos Onkel, fordi jeg ved, at det er dig imod at bruge *Bagveje*, som du kalder det. Jeg vilde holde dig udenfor. Du ved, at jeg ikke kan se, at der er noget galt i at bruge de Midler, der staar til ens Raadighed! Og jeg er ganske ligeglad, hvis der er noget galt i det. Jeg vilde have, at du skulde sejre!

(Pause)

JUNGER

(staar og ser paa hende)

Er du paa det rene med, om det er fordi, du

vil at *jeg* skal sejre eller er det fordi du ikke vil, at *han* skal?

MAGGI

(med stædig og heftig Styrke)

Jeg vil, at *du* skal sejre.

JUNGER

(indtrængende)

Men hvad betyder det for dig — udover hvad det betyder for vor Fremtid og de rent ydre Forhold — hvad tænker du dig derved? det er noget andet, der ligger bag — det er noget mere end Ærgerrighed paa mine Vegne — det er mere end et Ønske hos dig — det er et Slags Krav — men hvorfor?

MAGGI

(efter en lille Betænkning, heftigt)

Det ved jeg ikke. Ja! Det *er* et Krav — hvorfor skal han have alt? Alt!

JUNGER

(forbavset)

Alt? Hvad er det da, han har? Hvad har han fremfor mig? (retter sig pludseligt) Udover sin lige Ryg.

(Pause)

MAGGI

(ser paa ham)

Erik — hvorfor siger du det? Hvad har det betydnet for dig og mig?

JUNGER

(med en afvisende Haandbevægelse)

Det ved jeg ikke! Lad os ikke tale om det. Jeg forstod dig blot ikke, hvad mente du med *alt*?

MAGGI

Det er saa uretfærdigt — det vilde være saa uretfærdigt —

JUNGER

(trækker paa Skuldrene)

Naa, uretfærdigt — det kan man ikke sige.

MAGGI

Jo. For du er den bedste — *du* er den bedste!

JUNGER

(smiler lidt)

Den bedste — det er nu saadant et kvindeligt Udtryk. Desuden — Brorson er en meget dygtig Mand — en usædvanlig dygtig Mand.

MAGGI

(kort)

Det er ligegyldigt.

JUNGER

(overrasket)

Er det ligegyldigt? — Ja, hvis *det* er ligegyldigt
— hvad er det saa, som betyder noget?

MAGGI

(stædigt)

Det vilde være saa uretfærdigt, hvis han vandt!

JUNGER

(langsomt)

Er du ganske vis paa — — er du ganske vis
paa, at det ikke er noget andet, der ligger bag?

MAGGI

(ser paa ham)

Hvilket andet?

JUNGER

(med en brat Overgang)

Var det en Aftale, at I skulde mødes hos din
Onkel i Gaar.

MAGGI

(forstaar ikke straks)

Om det var en Aftale? — (roligt) Det mener du ikke at spørge om!

JUNGER

Nej, det mener jeg ikke. Selvfølgelig ikke. Jeg vilde blot ønske, at jeg forstod dig.

MAGGI

(eftertænksomt)

Der er da ikke noget, man kan misforstaa.

JUNGER

Jo, der er. Du har altid et klart og rigtigt Svar — — Du er ærlig — — du er jo helt ærlig, Mammi — ikke?

MAGGI

Ja.

JUNGER

(besværligt)

Og du er vis paa, at der ikke er noget i din Tanke — — Kvinder er jo tit saadan — — som synes — altsaa — — at den der sejrer — — den — den tilhører du!

MAGGI

(sagte)

Erik!

(Pause, de ser paa hinanden)

MAGGI

Du taler, som om jeg var en anden. Du taler, som om jeg var fri — ?

JUNGER

(med en utaalmodig Bevægelse)

Aah fri! Inderst inde er vi jo alle fri.

MAGGI

Er vi fri? (rejser sig) Siger du det for Alvor? (heftigt) Det vil jeg ikke! Saadan vil jeg ikke være! Saadan er jeg ikke! Det er det, jeg hader! Det er det, jeg mest hader!

JUNGER

(begynder igen at gaa frem og tilbage)

Jeg har i Morges sammen med et Par andre Folk set Brorsons Baad. — Det er tilsyneladende altsammen i Orden. — (Overvinder sig) Det er dristigt — og — naa — ser altsaa ud, som om det er en genial Løsning! (overvejer) Nu faar vi jo se, hvad den duer til i Praxis!

(MAGGI tier)

JUNGER

Vi drak et Glas Champagne, og Brorson døbte Baaden.

(MAGGI tier)

JUNGER

(langsomt, idet han betragter hende)

»Sejren« kaldte han den.

(MAGGI tier)

JUNGER

(staar stille)

Ved du, hvorfor han kaldte den det?

MAGGI

(aandsfraværende)

Hvorfor hvad? — »Sejren« — ? Fordi han tror paa den, vel.

JUNGER

(ser bort fra hende, staar og hæver og sænker Hælene)

Nej. — Han forklarede — i en noget løftet Stemning — at Navnet skulde symbolisere hans endelige Sejr over en Kvinde, som han havde svoret at erobre. (ser pludselig paa hende)

MAGGI

(iskoldt)

Hvor smagfuldt!

JUNGER

(uden at flytte sit Blik)

Jeg tænkte, at han maaske fortalte det i Haab om, at det skulde naa videre?

MAGGI

(besvarer hans Blik)

Det vilde næppe gavne ham.

JUNGER

Hvem ved! (med undertrykt Heftighed) Kvinder holder af at mærke, at de beskæftiger Mænd.

MAGGI

(koldt)

Jeg ved ikke, hvorfra du har din Lærdom om Kvinder. (heftigt) Men jeg oprøres indtil Væmmelse ved den Slags løsmundede Praleri, og jeg kan ikke forstaa — nej, jeg kan ikke forstaa, at du ikke slog ham i hans Ansigt!

JUNGER

(brat og skarpt)

Jeg?

MAGGI

(møder aabent hans Blik)

Ja!

(Pause. JUNGER begynder atter at gaa)

JUNGER

(staar stille, lavt)

Hvad betyder den Mand for dig.

MAGGI

(heftigt)

Intet!

JUNGER

(besværligt)

Jeg plejer ikke at — at plage dig med den Slags — Opgør — Jeg er ikke tilbøjelig til Mistænk-
somhed — jeg har ikke plaget dig med nogen
Slags Skinsyge.

MAGGI

(behersket)

Det har du heller aldrig haft Grund til.

JUNGER

(med en utaalmodig Gebærde)

Grund? — Jeg har sommetider tænkt paa, at
dit Temperament — dit Sind — tydede paa en
større Heftighed i din Følelse, end den der fik
Udslag overfor mig?

MAGGI

(ser søgende frem for sig)

Det ved jeg ikke — — min Følelse — ? Saadan

er den. Jeg hører maaske ikke til dem, der dør af Kærlighed, (heftigt) derfor behøver jeg ikke at elske mindre!

JUNGER

(ser prøvende paa hende)

Og der er Ingen — — intet Savn i dig — intet der taler til Fordel for en anden Mand — ham?

MAGGI

(flammende)

Ham! (søger at beherske sig, men taler med undertrykt Lidenskab) Jeg hader *Løgn* og *Pral* og *Uhæderlighed*.

JUNGER

(ser en Stund prøvende paa hende)

Det er meget haardt dømt -- og *meget heftigt følt*.

MAGGI

Hvorfor siger du det saaledes — ? Hefligt følt? Ja, det er heftigt følt. Jeg elsker Sandhed og Hæderlighed og Retskaffenhed — det er ligesaa heftigt følt.

JUNGER

(med lidt resigneret Spot)

Men ikke saa heftigt udtrykt. — — Der er

en Ting, du ikke har sagt — — du har ikke sagt: det er *dig*, jeg elsker.

MAGGI

(fast)

Det er *dig*, jeg elsker.

(Pause, de ser paa hinanden)

JUNGER

(langsomt)

Og dine Grunde har du vel i Orden?

MAGGI

Ja. Det er fordi du netop *er* saadan. Sand og hæderlig og retskaffen.

JUNGER

(bukker, ironisk og bevæget)

Jeg takker!

MAGGI

(heftigt)

Hvorfor taler du saadan — hvorfor mistror du mig? hvad har jeg gjort i Dag?

JUNGER

Ingenting. — Det vilde bare have virket mere

overbevisende, hvis du havde haft færre Grunde — — hvis du for Exempel ingen havde haft! Hvis du for Exempel intet andet Svar havde haft end at lægge dine Arme om min Hals. — Det kan man dog gøre, selv om man ikke hører til dem, der dør af Kærlighed!

MAGGI

(gaar rask et Par Skridt henimod ham, staar saa stille)

Det kunde jeg godt have gjort — det kunde jeg godt have gjort. — Nu kan jeg ikke — hvorfor sagde du det — det kunde jeg godt have gjort af mig selv!

JUNGER

Men du gjorde det ikke.

MAGGI

(heftigt)

Du skal tro mig. Det er *dig*, jeg elsker.

(JUNGER svarer ikke)

MAGGI

(heftigere)

Du *skal* tro mig! Jeg fordrer det! Det er *dig*, jeg elsker!

(JUNGER svarer ikke)

MAGGI
(bønligt)

Du skal *tro* mig, det er *dig*, jeg elsker — aah,
tro mig! Erik, tro mig — det er *dig*, jeg elsker!

JUNGER
(aander dybt ud, ser alvorligt paa hende og nikker)
Ja — ja — jeg tror det.

ILSE
(hurtig ind, heftig bevæget)
Aah, har I hørt det — aah, saa forfærdeligt!
(de vender sig begge imod hende)
Aah, har I ikke hørt det! Brorson er gaaet ud
med sin Baad i Formiddags — den er sprængt —
han er død — aa, saa forfærdeligt.

MAGGI
(griber et Sekund for sig med begge Hænder og falder saa i et
tungt og voldsomt Fald forover)

JUNGER
(Rædsel)
Mammi!

ILSE
(skriger)
Mammi! Mammi! (knæler hurtig ved Siden af hende og
begynder hurtig at løsne hendes Tøj, rolig og klagende)

Mammi dog! Du skal ikke være bange, Erik! Hun er kun besvimet — Mammi! Hent noget Vand, Erik. (Han gaar) Mammi! Mammi, vaagn dog, Mammi, tænk paa, hvor det er Synd for Erik — Mammi, vaagn inden han kommer, Mammi (JUNGER kommer med Vand) Tak, Erik — (bader hendes Tindinger) Aah, hvor jeg forskrækkede hende — men jeg var selv lige ved at besvime — forskrækkede jeg ogsaa dig — ja, hvor du ogsaa er bleg — og Mammi er saa nervøs — det er forfærdeligt, at jeg kunde gøre det — det er jo saa rimeligt, at hun besvimede — jeg vilde selv have besvimet, hvis nogen havde sagt mig det paa den Maade — — det er saa rimeligt.

JUNGER

(roligt)

Ti stille, Ilse! — Lad mig komme til. (han lægger sig paa Knæ og løfter MAGGIS Hoved. Hun slaar Øjnene op og stryger sig over Panden. Han rejser hende op og hjælper hende til rette i sin Stol. ILSE staar og græder. Departementschef JASTRUP kommer hastigt ind)

JASTRUP

Er Ilse her! Jeg tænkte det sgu nok. Nu er du rendt med en halv Vind igen! (tager sine Lorgnetter af og gnider dem i sit Lommetørklæde, han er heftig bevæget, men søger at beherske sig) Fyren lever — og de mener — — han har knust begge Benene — men de mener, (pudser voldsomt Næse) at han vil leve.

ILSE

(straalende)

Lever han! Mammi! Han lever!

MAGGI

(sidder sammensunken i Stolen, hun gyser)

ILSE

(hen til hende)

Han lever, Mammi!

JUNGER

(roligt)

Vi hører det, Ilse.

JASTRUP

(ser fra den ene til den anden, pudser igen sine Lorgnetter og sætter dem paa)

Ja, kom saa, Ilse, for du skal vel hjem engang ogsaa?

(ILSE ser et Øjeblik hjælpeløst paa MAGGI, gaar saa med ham)

Farvel begge to.

(de gaar)

JUNGER

(efter et Øjeblik)

Har du det bedre.

MAGGI

(ser sky op)

Ja, Tak.

JUNGER

Kan du være alene?

MAGGI

(som før)

Skal du gaa?

JUNGER

Jeg har noget Arbejde.

MAGGI

Du kan godt gaa.

JUNGER

(tager nogle Papirer fra sit Bord og gaar mod Døren)
Farvel.

MAGGI

Erik!

JUNGER

(vender sig)

Er der noget, du vil?

MAGGI

(ser bort)

Jeg vil forklare — — jeg vil — —

JUNGER

(meget alvorligt, men roligt)

Skal vi opsætte alle Forklaringer — — en god Stund — ? — Skal vi opsætte dem, til de bliver overflødige — ?

MAGGI

(slaar Haanden for sit Ansigt)

Jeg skammer mig!

JUNGER

(efter et Øjeblik's Tavshed)

Det kan jeg ikke sige noget til. —

(Han gaar)

Tæppe.

FJERDE AKT

Et Eneværelse paa et Hospital. Ud fra Bagvæggen staar Sengen. BREDO BRORSON ligger i den, højt støttet af Puder i Ryggen. Hans Haar er klippet. Han har Bind om højre Arm. Paa et lille Bord ved Vinduet til højre staar Glas og Vaser med Blomster. Døre til højre og til venstre for Sengen. Det banker. Han svarer ikke. Det banker igen. Han ligger aldeles uvirksom og ser lige ud. ILSE kommer forsigtig ind. Hun har Blomster med.

ILSE

(paa Taaspidserne)

Sov De? Eller er De lige ved det? For saa lister jeg af igen.

BRORSON

(uden at dreje Hovedet)

Hvor De er trofast, Ilse. Bliv De kun. Jeg sov ikke. Og er vistnok heller ikke lige ved det.

ILSE

(taler meget hurtigt og meget livligt)

Ja, er jeg ikke rædsom trofast. Ved De af, at jeg har været her hver Dag i tre Uger — und-

tagen om Søndagen altsaa — om Søndagen kan ingen ordentlige Mennesker vise sig paa Gaden, ved De nok. (lægger Blomsterne paa hans Tæppe) Værsgod, de er til Dem.

BRORSON

Tak. Aah, vær rar og stik dem i et af Glassene derhenne.

ILSE

(gaar hen til Bordet med Blomsterne og stikker dem ned i et af Glassene)

Jeg tror ved Gud, de er fra mig allesammen.

BRORSON

Ikke allesammen. Der er nogle fra mine andre Beundrere. Der er ogsaa Folk, der beundrer, at man dumper, nemlig!

ILSE

Aa, det er slet ikke det, de beundrer. Det er Modet.

BRORSON

Det er overhovedet slet ikke Beundring, det er Medynk.

ILSE

(djærvt)

Det er noget Vrøvl, Bredo.

BRORSON

(smilende)

Det er der jo ikke noget ondt i, Ilse! Jeg vilde selv have Medlidenhed med en stakkels Fyr, der havde maset begge Benene og faaet en god Del af Overkroppen spoleret. Ikke sandt? Der er jo ikke noget ondt i, at Folk har Medlidenhed med en — og det kan desuden ikke nytte at frabede sig det.

ILSE

(staar og lugter til Blomsterne)

Handlingen er den samme, enten det gaar godt eller galt! (Vender sig igen og siger med en altfor stor Livlighed) Men har De Lyst til at se sort, saa vil jeg ikke forstyrre Deres Fornøjelse — værsgod!

(Pause)

BRORSON

Vil De ikke sætte Dem ned.

ILSE

(sætter sig)

Tak. — Nej, hvor her er dejligt svalt.

(Pause)

•

ILSE

Det er saa dræbende varmt udenfor. Saadant et Vejr har vi ikke haft i mange Aar.

BRORSON

(smiler lidt)

Ja, lad os tale lidt om Vejret!

ILSE

(ler hurtigt)

Uh, hvor De er utaknemmelig! Jeg tror, jeg skal blive borte nogle Dage, saa vil De nok savne mig!

BRORSON

Ja, det vil jeg vel.

ILSE

(med forstilt Forargelse)

Ja, det vil jeg da virkelig haabe! Skønt Gud ved! De er jo som bekendt det troløseste Mandfolk under Solen! Har Mammi allernaadigst faaet Audiens!?

BRORSON

Nej.

ILSE

(heftigt og pludselig alvorligt)

Det er dumt! — det er forfærdelig dumt!

BRORSON

(med ligegyldig Utaalmodighed)

Hvad vil hun?

ILSE

Hvad hun vil? Hun vil se Dem — hun vil tale med Dem — jeg ved ikke, hvad hun vil! De har jo da hørt, hvorledes hun tog det, forstaar De da ikke —?

BRORSON

Hun besvime. De fortæller mig det daglig. De maa undskylde, at jeg ikke kan blive rørt?

ILSE

(heftigt)

Hvorfor kan De ikke blive rørt?

BRORSON

Damer besvimer saa tit. — Saa stænker man dem med lidt Eau de Cologne — eller snører deres Snørliv op — det kan afstedkomme højst interessante Kombinationer, hvis man er nærværende. — Men at høre om det bagefter — det er en lidt for mager Fornøjelse!

ILSE

De haaber, at jeg skal sige alt det til Mammil! Men det gør jeg ikke. Jeg tør slet ikke se hende mere, fordi hun spørger og spørger, og jeg aldrig kan give hende det Svar, hun vil have.

BRORSON

(lidt utaalmodig)

Giv hende i Guds Navn, hvad Svar De vill!
Lad blot mig blive fri — den lille Historie har
taget altfor store Dimensioner i Deres Fantasi.
— De er en mere ædel Veninde end de fleste,
tror jeg.

ILSE

Ja, det er jeg netop! — Tror De ellers, jeg vilde
komme her og udsætte mig for at blive jaget paa
Porten? Jeg kan nemlig godt se paa Dem, at De
er led og ked af mig ogsaa!

BRORSON

(venligt)

Jeg er ikke tilregnelig, Ilse! — Jeg ligger her
— ganske roligt — men jeg er desperat indvendig,
naar jeg ikke er sløv. — Bryd Dem ikke om, hvis
jeg er uhøflig, bryd Dem ikke om det — jeg vilde
ikke undvære Deres Venskab.

ILSE

Det kommer De heller aldrig til — jeg skal
hænge paa som en Burre.

BRORSON

Gør det! — Maaske sætter jeg saa en Dag De-

res Venskab paa en haardere Prøve end ved en Smule tankeløs Uhøflighed.

ILSE

Ja, bare De vilde! Jeg skulde nok bestaa den.

BRORSON

(smilende)

Det siger De nu, saadan løst hen i Vejret!

ILSE

(ivrigt)

Nej, oprigtigt talt! Det tror De da ikke? Jeg vilde gaa gennem Ild og Vand for Dem, Bredo — det har jeg da sagt saa tit?

BRORSON

(virrer med Hovedet)

Det er ikke nogen videre overbevisende Talemaade — hvad vil det sige — Ild og Vand?

ILSE

Aah, hvor De hæfter Dem i Ordene! Det er jo ikke Meningen, — men jeg vil — jeg vil — ja, hvad skal jeg sige? —

BRORSON

Vil De paadrage Dem store Ubehageligheder for
at hjælpe mig?

ILSE

(Fyr og Flamme)

Ja, det ved Gud, jeg vil! Forfærdelig store!

BRORSON

(ser paa hende)

Vil De skaffe mig en Revolver?

ILSE

(forbavset)

En Revolver? (forskrækket og sagte) En Revolver?
— Hvad — hvad skal De med den?

BRORSON

(utaalmodigt)

Vil De skaffe mig den?

ILSE

(rejser sig og gaar hen til ham, staar lidt bag ham)

Hvorfor siger De det? — Bredo — — hvad vil
De med den — ? (bøjer Hovedet og begynder at græde)

BRORSON

(bøjer Hovedet bagover og ser paa hende)

Saa! Græder De nu!

ILSE

(lægger begge Hænder over sit Ansigt, hulker)

Aah, hvorfor — — Bredo — — hvorfor — — ?

BRORSON

(lidt skarpt)

De har anstrængt Dem for meget. De har været i alt for godt Humør i denne Tid. Der var jo egentlig ikke noget at være i saa godt Humør for?

ILSE

(heftigt)

Jeg har ikke været i godt Humør! Aah, hvor kan De nænne at sige det — jeg har grædt, grædt, grædt!

BRORSON

Det tror jeg gerne — men jeg har hverken haft Brug for Graad eller Latter.

ILSE

(hulkende)

Jeg har gjort mig — jeg har gjort mig saadan Umage — for at lade som ingenting — —

BRORSON

(smiler)

Jaja — jaja, Ilse — lad være at græde, hvis De kan — jeg er ikke oplagt til at trøste Dem.

ILSE

(behersker sig)

Og saa maatte De jo heller ikke udsættes for Sindsbevægelser — jeg har gjort mig saadan Umage — —

BRORSON

Ja — lad nu det være godt — — sæt Dem ned og søg at blive rolig.

ILSE

(gaar hen til sin Stol, sætter sig ned og søger at holde igen paa Graaden)

BRORSON

Saa. — Jeg var forberedt paa det. — Tror De nu, at De kan tale fornuftigt?

ILSE

(forfærdet)

Ikke — — Ikke, hvis De vil tale mere om — — om det, jeg skulde gøre.

BRORSON

Tænk Dem om, Ilse. Lad mig appellere til Deres Medlidenhed. Tænk paa, hvor hjælpeløs jeg er.

ILSE

(græder stille)

Ja.

BRORSON

(venligt opmuntrende, næsten spøgefuldt)

Tag nu Springet gennem Ilden og Vandet, Ilse!

ILSE

(heftigt)

Det er ikke for min egen Skyld, at jeg ikke vil — det er ikke fordi, jeg er bange for Ubehageligheder, hvis de opdager — — det er ikke for *min* Skyld!

BRORSON

(utaalmodigt)

Lad det andet blive min Sag.

ILSE

(ryster paa Hovedet)

Jeg kan ikke -- — jeg vil ikke — —

BRORSON

(kort)

Godt! Saa tal ikke mere om det. Tør deres Øjne — og ti med, hvad vi har talt om, hvis De kan.

ILSE

(saaret)

De ved godt, at jeg vil tie.

BRORSON

(spotsk)

Det kunde jo være Deres Pligt at tale — ikke sandt? Man mister jo sin Selvbestemmelsesret, naar man bliver Krøbling. Desværre bliver man ikke imbecil med det samme.

ILSE

(bønligt)

Alt andet vil jeg gøre! Der er ingen Ting, jeg ikke vilde gøre!

BRORSON

Tak — men der er ikke andet, jeg har Brug for.

ILSE

(bedrøvet)

Det betyder, at De er forfærdelig vred.

BRORSON
(utaalmodigt)

Nej, vist ikke nej!

(Pause)

ILSE
(rejser sig, heftig bevæget)

Aah, skal jeg ikke hellere gaa nu? Jeg piner Dem paa alle Maader! Jeg ved heller ikke, hvad jeg skal sige, og naar jeg tier, er det meget værre! Ingenting kan dog blive godt mere! (brister i pludselig Graad og behersker sig voldsomt) Jeg holder saa forfærdelig meget af Dem, og jeg vilde saa gerne vise det, og saa kan jeg ikke sige andet end: om Forladelse, om Forladelse, om Forladelse!

BRORSON
(venligt)

Nej, De skal slet ikke sige om Forladelse, Ilse! Smil til mig! De har jo længe været min gode Kammerat! Kan De ikke huske, hvor vi har moret os sammen? Hvorfor skulde vi ikke være Venner?

ILSE
(bedrøvet)

Jo, jeg vilde saa gerne — men lige fra den Dag — lige siden det skete — — De skubber

mig helt fra Dem —, og Mammi vil De slet ikke se, og Chefen har De bedt opsætte sit Besøg, De skubber os bort allesammen.

BRORSON

(venligt)

Nej, vist ikke nej, Ilse — jeg glæder mig til at se Chefen, naar jeg faar sundet mig lidt. De fordrer for meget af et Menneske, der kun har en Tredjedel tilbage af sig selv. Jeg er jo ikke hos Fotografen vel? og behøver ikke at smile, naar jeg ikke har videre Lyst til det.

ILSE

(bedrøvet)

Hvis det bare ikke var andet —

BRORSON

Nej, andet er det ikke — — og gaa saa, Ilse — — gaa, og hils Chefen — og kom igen i Morgen med Blomster — men nu er jeg træt —

ILSE

(tørrer sine Øjne)

Farvel, Bredo.

(Møder i Døren FRU BRORSON, Damerne hilser stumt paa hinanden)

FRU BRORSON

(da Døren har lukket sig efter ILSE, forarget)

Havde hun grædt! (da BRORSON ikke svarer) Det er ved Gud da for galt! Naar ikke engang *jeg* græder, som dog er den nærmeste til det, — fordi Professoren udtrykkelig har forbudt det!

BRORSON

Det er ikke alle, der er født med din Respekt for Lovene.

FRU BRORSON

Ja, det ved jeg ikke, hvad du mener med, men det skal vel være noget ubehageligt.

BRORSON

Slet ikke — tvertimod!

FRU BRORSON

Ja, for hvis du tror, det er morsomt for mig — —

BRORSON

(venligt)

Nej, Thea, nej! Det er ikke morsomt for andre end mig!

FRU BRORSON

(mut)

Hvad mener du —? Hvordan er det, du er i Dag?

BRORSON

(tager sig med venstre Haand til Hovedet)

Jeg har Hovedpine.

FRU BRORSON

(ivrigt)

Ved Professoren det?

BRORSON

(smiler)

Det kan jeg ikke tænke mig. I saa Fald maatte han være alvidende.

FRU BRORSON

Har du da ikke sagt det til Sygeplejersken? Det ligner dig! Hvad har du hende ellers til? — Her er Aviser og illustrerede Blade i Massevis. Sikken et Held, at du kan holde dem med venstre Haand og støtte dem af med højre!

BRORSON

(ler)

Ja, sikken et Held!

FRU BRORSON

(mut)

Ja, det *er* da et Held! Hvad skal man ellers kalde det?

BRORSON

Nej, du har Ret — du har aldeles Ret! Du har altid Ret.

FRU BRORSON

Men saadan er du altid, naar du har været sammen med Fru Jastrup. Saa ophøjet! Men jeg kan nu ikke se, at det er videre fint af en Dame som Fru Jastrup at rende og besøge en Mand, hvis Kone man ikke engang gider hilse ordentligt paa.

BRORSON

Du har igen Ret. Det er vist ikke videre fint.

FRU BRORSON

Saa er Fru Junger rigtignok en anderledes Dame. Men Gud bevares, hende vil du ikke se.

BRORSON

(pludselig utaalmodig)

Saa, lad det nu være nok! Lad mig være i Fred!

Kan ikke engang du skaane mig for det Fruentimmerpjat!

FRU BRORSON

(heftigt)

Jo!

(Pause)

BRORSON

(med en lille desperat Latter)

Om Forladelse, Thea! Kom her hen, giv mig din Haand. (hun gør det) Du har jo altid været saadan en sød fornuftig lille Kone, kan du ikke nok forstaa, at jeg maa have Fred?

FRU BRORSON

(mut)

Ja, jeg skal saamænd ikke genere dig.

BRORSON

Det er ikke dig, jeg mener. Du generer mig ikke. Men lad mig blive fri for de fremmede Mennesker! Hvad skal jeg med dem? Det er meget venligt af dem, men jeg har ikke Brug for dem.

FRU BRORSON

(formildet)

Fru Junger er da ikke noget fremmed Menne-

ske. Hun spørger altid saa pænt, hun har selv været og besøgt mig. Og jeg synes da, at efter mig er hun den nærmeste.

BRORSON

(smilende)

Saa synes du fejl, Thea. Hun er mig maaske den fjerneste. Men tal ikke mere om det. Det kommer mig ikke ved. Tal lidt om dig selv. Hvad tænker du? Hvorledes tænker du dig Fremtiden?

FRU BRORSON

Fremtiden?

BRORSON

Ja — hvorledes det hele vil arte sig, hvorledes det skal gaa — ?

FRU BRORSON

(forbavset)

Du er jo assureret.

BRORSON

Javel. — Nej, det var ikke det, jeg mente. Desuden, nu det er rigtig galt, saa vil Far selvfølgelig træde til — den Side af Sagen skal du ikke

tænke paa. (Han ligger og stryger hendes Haand) Du skal tænke lidt paa dig selv. Paa, at du er ung og smuk, Thea.

FRU BRORSON
(grundende)

Hvorfor skal jeg tænke paa det?

BRORSON

Det skal du tænke paa, for at du rigtig kan forstaa, hvad der venter dig.

FRUEN
(næsten nysgerrigt)

Hvad venter der mig?

BRORSON

Et Liv bag en Rullestol.

FRU BRORSON
(med oprigtig Indignation)

Det tænker jeg virkelig ikke paa!

BRORSON

Nej, men det skal du tænke paa. Og hvis du

ikke vil tænke paa det, saa tænk paa det Liv, som venter *mig*.

FRU BRORSON

(eftertænkstomt, trøstende)

Jamen, du kan da bruge dine Hænder, Bredo, Professoren siger da, at han tror, den anden Arm *kan* reddes. Og du kan da læse. Tænk, hvor du har kunnet sidde og læse og skrive i Timevis før.

BRORSON

Frivilligt.

FRU BRORSON

Jamen, det bliver da ogsaa frivilligt nu — der er jo ingen der tvinger dig til det! (afgjort) Nej, det er nok galt, men *saa* galt er det heller ikke.

BRORSON

(slipper hendes Haand, kort)

Naa, nej! (pludselig heftigt) Men hvis jeg nu synes, at det var saa galt — hvis jeg nu synes, at det er mere, end jeg havde Lyst til af galt, hvad saa?

FRU BRORSON

(raadvild)

Hvad saa?

BRORSON

Vilde du saa hjælpe mig til — — til at blive
det kvit?

FRU BRORSON

(forvirret)

Jeg? Ja, hvordan — —

BRORSON

(ryster paa Hovedet)

Nej — ingenting.

FRU BRORSON

(ivrigt)

Jo, sig det bare, Bredo! Sig det! Du kan da
nok forstaa, jeg vil gøre alt muligt.

BRORSON

(halvt spøgefuldt med forskende Øjne)

Vil du hjælpe mig med at blive af med den
Smule Liv, der er i mig endnu?

FRU BRORSON

(indigneret og bedrøvet)

Aah fy! Hvor kan du sige saadan noget! Selv
om det bare er Spøg! Det er ikke pænt af dig,

Bredo, tænk bare paa Børnene, som glæder sig saadan til at faa dig hjem.

BRORSON

Tænker de paa mig? taler de om mig?

FRU BRORSON

Ja, selvfølgelig taler de om dig. De taler naturligvis ikke om andet. Dodo kører lille Bror i Rullestol og leger »Far er kommet hjem«. Og i Gaar (brister i Latter, som gaar over i Graad, hulkende) Igaar forlangte Hans en Køkkenkniv til at operere med! Aa, om Forladelse! Om Forladelse, jeg skal nok lade være med at græde!

BRORSON

(stryger hendes Haand igen)

Det gør ikke noget.

FRU BRORSON

(pudser voldsomt Næse, besluttet)

Jo, det gør. Jeg har lovet at lade være. — Hvordan har din Hovedpine det nu? Er det bedre?

BRORSON

Aah, det er ingenting.

FRU BRORSON

Du skulde se, om du ikke kunde sove lidt — — eller læse — du trænger til at tænke paa noget andet.

BRORSON

Ja, jeg tror, jeg vil sove lidt. — Farvel, Thea — Tak for alle Bladene (klapper paa Bunken, der ligger paa hans Tæppe) Det var omtænksomt af dig.

FRU BRORSON

(glad)

Aah, det er da ikke noget — jeg tænkte bare, at Blomster var ingenting — de staar bare og lugter. Farvel, Farvel, Bredo, skal jeg hilse Børnene?

BRORSON

Ja, hils dem, og giv dem et Kys fra Far — eller giv dem — giv dem noget Legetøj fra mig, giv dem noget, som de ønsker sig, en rigtig Gave! Giv Hans en Gyngehest. Og Dodo en stor Dukke og Lillebror — — giv dem, hvad du vil — noget, som de rigtig ønsker sig.

FRU BRORSON

Jamen, skal det ikke vente, til du kommer hjem?

BRORSON

Nej, gør det nu. Giv dem noget godt fra mig.

FRU BRORSON

(glad og rørt)

Ja, det skal jeg. Jeg skal lade dem selv vælge og sige, det er fra Far. Tak, Bredo. (bukker sig ned og kysser ham)

BRORSON

(nikker efter hende)

Farvel, Thea.

(FRU BRORSON gaar. Han ligger lidt stille med lukkede Øjne. Noget efter aabnes Døren sagte og MAGGI kommer ind. Hun lægger stille sin Taske fra sig paa Stolen ved Døren og lister sig hurtig hen til Sengen og staar og ser paa ham)

BRORSON

(aabner Øjnene og ser paa hende uden videre Forbavselse)

Er det Dem?

(MAGGI nikker uden at kunne tale)

BRORSON

(smiler)

Hvordan er det dog lykkedes Dem at slippe ind?

MAGGI

Det ved jeg ikke. Jeg listede mig.

BRORSON
(smiler igen)

Listede De Dem!

MAGGI
(med undertrykt og heftig Bevægelse)

De vilde jo ikke have mig herind. Jeg var den eneste, som ikke maatte komme ind.

BRORSON
Den eneste? Nej, hvor falder De paa det? Jeg vil ingen have her ind.

MAGGI
Ilse var her. Jeg saa hende gaa her fra.

BRORSON
Ilse — med Ilse er det en anden Sag. Ilse er min gode Veninde.

MAGGI
Og Deres Hustru —

BRORSON
Ja, min *Hustru*! Selvfølgelig!

MAGGI
(i Udbrud)

Ja, saa er det altsaa kun mig, der ikke maatte.

BRORSON

Nej, De tager fejl. *Alle* Uvedkommende har jeg nægtet Adgang.

(Pause)

MAGGI

Jeg kom ikke for min egen Skyld. Ellers vilde jeg være gaaet nu.

BRORSON

For hvis Skyld kom De da?

MAGGI
(efter en Pause, besværligt)

For Deres.

BRORSON
(roligt)

Det er vist en Misforstaaelse, Fru Junger. Jeg vil nødig være uhøflig mod en Dame — men en Mand har aldrig haft mindre Brug for nogen Kvinde, end jeg har for Dem nu.

(Pause)

BRORSON

(roligt)

Jeg har ikke den mindste Lyst til at ydmyge Dem, ikke den mindste, De maa ikke misforstaa mig. Paa den anden Side har jeg ikke Lyst til at spille nogen Rolle som tragisk Helt i Deres Fantasi. Jeg er bange for, at De tillægger vor lille Historie for stor Betydning, og at De muligvis lider af Samvittighedsnag og den Slags Ting. Det skal De ikke gøre. Det er ikke af ulykkelig Kærlighed, jeg lider!

MAGGI

Det ved jeg.

BRORSON

Det er godt. Jeg var bange for, at jeg sagde nogle Ord ved vort sidste Møde, som havde givet Dem Anledning til at tro, at Deres Holdning havde været bestemmende for min Beslutning i at vove Forsøget med min Baad. — Jeg skammede mig oprigtig talt lidt over min Harlekinsmaske, og var bange for, at De skulde tage den for højtideligt.

(Pause)

MAGGI

(ser op)

De gør mig det saa svært. Jeg kom slet ikke med noget Krav.

BRORSON

(smiler til hende)

Aah nej, De kom vel for at sige, at De elskede mig, nu da det var for sent!

MAGGI

(hurtigt)

Nej!

BRORSON

Ikke engang nu!

(Pause)

MAGGI

(besværligt)

Jeg kom for at tilbyde — — jeg kom for at spørge, om der ikke var noget, som De vilde bede mig om — —

BRORSON

(ser stadig smilende paa hende)

Har jeg ikke bedt Dem om alt, hvad en Mand kan bede en Kvinde om? — Og har De ikke nægtet mig alt, hvad en Kvinde kan nægte en Mand?

MAGGI

(i fortvivlet Udbrud)

Det er Dem, der taler om de gamle Ting. — Jeg skal gerne gaa nu.

BRORSON

Nej, hvorfor skulde De dog gaa! De gør mig ikke noget. Mit Hjerte gaar saa sindigt, som om De var tusinde Mil borte. (Føler med Haanden over sit Hjerte, smiler og nikker til hende) Kom herhen, Mammi! Føl! (Hun gaar tøvende derhen, han lægger hendes Haand over sit Hjerte)

BRORSON

Føl!

(Hun staar med bortvendt og sænket Hoved)

BRORSON

(smilende)

Kan De huske den Gang det stønnede som en løbsk Motor? Mammi Mam—mi Mammi Mam—mi — — Hvad siger det nu? Kan De høre? — — Mit Liv — forbi — mit Liv — forbi — — (fører pludseligt og heftigt hendes Haand bort) Og tænk! Det er *Alvor*, Mammi!

MAGGI

(vender sig imod ham)

For mig var alting *Alvor*.

BRORSON

(med overlegen Spot)

Nej, tro dog ikke det! Saadan leger man ikke for *Alvor*!

MAGGI

Jeg har aldrig leget.

BRORSON

(betragter hende smilende)

Kom her hen igen. Nej, tæt hen! Saadan. Det er ikke farligt, nu jeg ikke kan naa dig, naar du ikke selv vil! Vil du lægge dig paa Knæ, her?

(Hun gør det)

BRORSON

(smilende)

Pas nu paa Mammi! Det er ikke saa ufarligt, som du tror. (Rejser sig lidt op og lægger Armen om hendes Skulder og kysser hende, holder hende lidt ud fra sig, smilende)

Det stjal jeg!

MAGGI

(alvorligt)

Nej. Det *fik* du.

BRORSON

(spotsk)

Aah! Du er naadig?

MAGGI

(heftig og bedrøvet)

Nej, Jeg elsker dig.

BRORSON

(stadig smilende)

Pas paa, Mammi! Du vover dig for langt ud. Dette her med mine Ben, er jo bare et lille Trick, forstaar du! Arrangeret til din Ære! Om lidt rejser jeg mig op og gaar!

MAGGI

(bøjer Hovedet mod hans Bryst)

Aah til ti!

BRORSON

Nej, hvorfor skulde jeg dog tie! Jeg er munter indvendig. Jeg elsker dig ikke. — Men det har sandelig været en god Spøg! (hun tier og ligger stadig med Hovedet mod hans Bryst)

BRORSON

Du er bleven alt for følsom, Mammi! Jeg har haft for meget Held med mig. Hvor er dit Hovmod henne? Ved du af, at du fornærmer mig ved ikke mere at væbne dig?

MAGGI

(uden at røre sig)

Jeg elsker dig.

BRORSON

(smilende)

Samler du paa Krøblinge, Mammi? Jeg kan ikke svare dig, som det sømmer sig en Mand. Sig det ikke mere! Jeg blues.

MAGGI

(som før)

Jeg elsker dig. Jeg vil blive ved med at sige det. Jeg vil blive ved med at sige det! Jeg har elsket dig — altid.

BRORSON

(smilende)

Saa løj du for Erik Junger.

MAGGI

(rejser sig langsomt og gaar lidt fra ham, siger fortabt)

Glæder det dig?

BRORSON

Det morer mig.

MAGGI

(staar og ser fortabt paa ham)

BRORSON

(gengælder roligt hendes Blik)

Det er ikke noget underligt! Han fik lidt mere end han skulde have haft og jeg fik lidt mindre. — Skønt jeg var født med et Forspring. — Jeg drømte en vittig Drøm i Nat, jeg drømte, at han opfandt en Sikring til min Baad! (ler kort) Det er da vittigt. En Sikring til *min* Baad.

MAGGI

(sagte)

Tænker du altid paa den ene Ting. Tænker du altid paa din Baad.

BRORSON

Jeg tænker næsten aldrig paa den. (ser paa hende og ryster paa Hovedet) Jeg tænker heller ikke paa nogen Kvinde. (Med en Haandbevægelse mod Sengens Fodende)

Jeg tænker paa disse!

(Pause)

BRORSON

Sig noget opmuntrende, Mammi! Lov, at du vil trille min Rullestol! Spaa mig et langt og glørværdigt Liv uden Ben.

(Hun vender gysende Hovedet)

BRORSON

(rejser sig pludselig halvt)

Mammi! Maaske er der en Ting — — (Hun vender sig hurtig mod ham, de ser længe forskende paa hinanden)

MAGGI

(anspændt)

Sig det!

BRORSON

(uden at tage Blikket fra hende)

Der er alligevel noget, som jeg vil bede dig om.

MAGGI

(nikker, gaar hurtig hen til den lille Taske, som hun har lagt fra sig, aabner den og tager en Revolver)

Denne?

BRORSON

(griber den med et Støn)

Mammi!

MAGGI

(holder sig et Øjeblik gysende for Ørene)

Den er ladt! (gaar hen til ham, bøjer sig over ham og kysser ham) Elskede, Elskede —

BRORSON

(med Revolveren knuget ind til sig)

Tænk, at du vidste det! Mammi — aah, Mammi!
Jeg har længtes som en Gal — efter Befrielsen
— tænk, at du vidste det!

MAGGI

(skælvende)

Skal jeg blive hos dig?

BRORSON

Nej, du skal gaa — men ikke nu — ikke nu.
— Elsker du mig? Sig det, sig det!

MAGGI

(bøjer sig dybt over ham)

Jeg elsker dig, jeg elsker dig!

BRORSON

Aah, Mammi — du skal ikke tro alt, hvad jeg
sagde før — det var kun sandt dengang. — Jeg
undte dig ikke at være med i min Skæbne. Nu
er det ikke sandt. Jeg har elsket dig altid. Hvert
Foraar blev jeg gal af Længsel efter dig. Og jeg

løb ned ad Gaderne for at se dig og strø alle Marts-
violernerne over dig. Saadan sang mit Hjerte: Mammi
— Mammi — Mammi!

MAGGI

(lysende)

Aah, kan vi ikke leve! Kan vi ikke leve, Bredo!

BRORSON

Hsh! Vi lever jo! Kys min Mund (Hun gør det)
Nu ser jeg paa dig. (han spiler Øjnene op) Saa lukker
jeg mine Øjne og aabner dem aldrig mere. (Han
lukker Øjnene) Farvel!

MAGGI

(rejser sig angst)

Bredo, nej, Bredo!

BRORSON

Hsh! (sidder halvt oprejst, smilende med lukkede Øjne)
Lad ingen høre — — gaa, Mammi — gaa. (Hun
gaar vaklende mod Døren, vender sig derhenne og ser paa ham)

MAGGI

(i hviskende Udbrud)

Bredo!

BRORSON

(vender sig imod hende uden at aabne Øjnene, trykker heftigt
Revolveren mod sine Læber)

Elskede.

(Hun lukker langsomt og sagte Døren efter sig. Han sidder
nogle Sekunder og lytter, sætter saa Revolvermundingen ind i
sin Mund og skyder)

Tæppe.

GYLDENDALSKE
BOGHANDEL

NORDISK-FORLAG

FR. BAGGES KGL. HOPBOGTRYKKERI
KØBENHAVN

